

DON BOSKO

april 2020

TISKOVINA

Poština plačana pri pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana

0 000253 6 165 15

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk **Bos&Graf**

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun

SI56 0201 0001 1929 123
sklic 300-01

Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 Don Bosko Slovenija

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom

DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 66 izdajah in
v 31 jezikih.

Vesel salezijanec

Ángel Fernández Artime,
vrhovni predstojnik salezijancev,
nadaljuje z vodenjem salezijanske
družine in jo spodbuja, da mladim
dejavno oznanja Božjo ljubezen.

FOTO: PATRICIJA BELAK

HMP je enako FMA

- ~ Hčere Marije Pomočnice so spremenile ime svoje inšpektorije v »Slovensko-hrvaška inšpektorija Marija Pomočnica«, saj v njej skupno živijo in delujejo sestre iz slovenskih in hrvaških skupnosti.
- ~ Zaradi mednarodnosti se sestre v Sloveniji (in na Hrvaškem) po novem podpisujejo s kratico FMA.
- ~ V Družbi hčera Marije Pomočnice so poenotili logo Družbe. Na enak način ga uporabljajo v vseh inšpektorijah.

Istituto Figlie di Maria Ausiliatrice

Salesiane di Don Bosco

Slovensko-hrvaška inšpektorija "Marija Pomočnica" – SLC – Ljubljana – Slovenija

Don Bosko po svetu

V **nemško** govore-
čih deželah danes
izhaja tematsko
zasnovan dvome-
sečnik **Don Bosco**
Magazin, ki je
prvič izšel leta
1895 pod naslo-
vom Salesianische
Nachrichten.

Salezijanske
inšpektorije v
Indiji izdajajo sa-
lezijanski vestnik
v raznih izdajah in
jezikih: v angleš-
čini, kanerščini,
tamilščini, mala-
jalščini ter jezikih
telugu in hindi.

Salezijanci v **Eti-
opiji** izdajajo sa-
lezijanski vestnik
štirikrat letno na
44 straneh. Bese-
dilo je v angleščini
in v amharščini.
Tiskajo ga v sale-
zijanski tiskarni v
Adis Abebi.

NE ZAPIRAJTE OKEN ODPRITE VRATA!

MARKO KOŠNIK, SDB
INŠPEKTOR

V času pandemije COVID-19 se zgornji naslov zdi proti vsem ukrepom in merilom. Smo v času izolacije in karantene. Pa vendar tudi v uvodniku ne morem iti mimo okoliščin okužbe s koronavirusom, ki nas močno zaznamuje v pomladnih mesecih tega leta.

Prvi del trditve se nanaša na papeža Frančiška, ki je v svojem pismu salezijancem na 28. vrhovnem zboru zapisal: »Ne zapirajte oken pred tem hrupom od spodaj«. Hrup, ki prihaja z ulice, nas ne sme pustiti ravnodušnih. Ti glasovi in pesmi naj v nas obudijo obraze tolikih mladih, ki so kot ovce brez pastirja (prim. Mr 6,34). Toda kričanje in nemir sta zaenkrat potihnili. Ulice so se izpraznile. Vsak je našel svoj dom, svoj kotiček, kjer čaka, da bo epidemija mimo. In kaj se bo zgodilo potem? Bodo ulice kaj drugačne? Kakšno kričanje se bo razlegalo? Kaj se bo slišalo? In čemu bomo mi prisluhnili? Kako bomo odgovorili? To so izzivi, ki salezijanske družine ne smejo pustiti ravnodušne. Zato, draga salezijanska družina: »Ne zapirajmo oken!«

Sledi povabilo v nadaljevanju: »Odprite vrata!« Nanaša se na blagoslov novega bronastega kipa matere Marjete v Valdoccu, ki ga je namesto papeža opravil vrhovni predstojnik. Valdocco je danes mestna četrt v Turinu, kamor je don Bosko prišel s svojo materjo po težki bolezni. Na tem kraju je zasnoval svoj prvi oratorij in nato zgradil mogočno svetišče Marije Pomočnice. Od začetka je bila z njim mati Marjeta. Tako lahko razumemo, zakaj si kip matere Marjete v Valdoccu zasluži posebno mesto. Za tem se skriva zelo pomembno sporočilo za salezijance in vso salezijansko družino. Postavljen je na mestu, kjer je bil Marjetin vrt, tisti vrt, ki so ga don Boskovi fantje v žaru igre velikokrat poteptali. Celotno bro-

FOTO: ANS

nasto skulpturo ne sestavlja le Marjetin kip, ampak jo dopolnjuje tudi kip prvega fanta, prve sirote, ki je potrkal na vrata doma, kjer sta živela don Bosko in njegova mati. Prišel je prosit za prenočišče. Umetnik in ustvarjalec skulpture, Mauro Baldessari, gre v svoji izraznosti še dlje. Polega matere Marjete in revnega fanta upodobi tudi vrata oz. okvir vrat: »Poglejte, skozi ta odprta vrata je stopil ubogi fant. Ni imel ničesar, ne matere, ne očeta, ne doma. Mati Marjeta ga je gotovo videla skozi okno in ko je potrkal, mu je prva odprla vrata. Ona predstavlja dom, domačnost, ljubeznivost«. V tem je veličina matere Marjete. Bila je prva, ki je odprla vrata, sprejela fanta, mu povedala večerni govor in don Bosku odprla oči, da ubogi fantje potrebujejo dom.

Mladi iz šestnajstih držav sveta so na 28. vrhovnem zboru pokazali na pomen ženskega in materinskega vidika v salezijanskih ustanovah. Govorili so o bližini, domačnosti in ljubeznivosti, o tem, da želijo čutiti, da so ljubljeni. Nanašali so se na mater Marjeto in druge matere don Boskovih fantov, ki so don Bosku pomagale ustvariti dom. Hrup z ulice, glas mladih, aktualne okoliščine nas po raznih znamenjih vodijo k vratom naših src, skupnosti in ustanov, kjer stoji ali pade preroška moč salezijanske karizme za mlade današnjega časa.

KOT BALZAM IN OGENJ

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Dragi prijatelji v salezijanski družini, ob začetku svojega novega šestletja naj delim z vami to, kar čuti moje srce. Najprej se zahvaljujem Bogu, v katerega ljubečih rokah se vsi nahajamo in gibljemo. Bog nas je vodil vse do sedaj. Svoj *da* sem ponovno izrekel v zaupanju Bogu in vsem vam, ki sestavljate veliko dušo in srce naše ljubljene družine.

OBČUTKI SO MOČNI. Čutim se obremenjen, da sem don Boskov naslednik, oče in središče enotnosti salezijanske družine. Ostajam brez besed, tudi zato, ker prebiram Don Boskovo duhovno oporoko, ki nam jo je zapustil naš oče:

»Preden odidem v večnost, moram izpolniti nekaj dolžnosti do vas in tako izvršiti živo željo svojega srca [...] Zapuščam vas tukaj na zemlji, a le za nekaj časa [...] Vaš predstojnik je umrl, a izvoljen bo nov, ki bo skrbel za vas in za vaše večno odrešenje. Poslušajte ga, ljubite ga, ubogajte ga, molite zanj, kot ste to počeli zame.«

Besede našega ljubljenega očeta don Boska odzvanjajo v mojih mislih in srcu kot balzam in ogenj obenem. Njegov lik je tako velik, da se neizogibno čutim majhnega in nevrednega. Samo Božja milost, ki se ji prepuščam, vaša pomoč, pomoč vseh salezijancev v raznih krajih sveta in ljubezen do naših mladih, posebno najbolj ubogih, mi dajejo mir in potreben pogum.

Mnogi sobratje so me spraševali, kako se počutim. Odgovor je bil vedno ta: sem miren in svoboden. To sem občutil ves čas med zborom in razločevanjem. To sem čutil pred in po volitvah: v miru in svobodi, ker nisem iskal in ne iščem te službe. Duhovno sem bil pripravljen nadaljevati. Preteklih šest let, ki smo jih preživeli, so bila leta milosti, seveda ne brez težav, a mi niso vzela in uničila upa-

nja in osebnega zaupanja v Družbo. Vsekakor sem bil pripravljen končati svojo službo, če bi bilo tako čutenje vrhovnega zbora v Gospodovem imenu.

S tem mirom in svobodo sprejemam to, kar je bilo rečeno o vrhovnem predstojniku: skušal bom biti, kolikor mogoče, pravi Božji človek, z močno karizmatično in pastoralno istovetnostjo, daljnoviden, sposoben stvarnost prebirati z vero in upanjem. Moja globoka želja je, da bi bil še naprej sposoben očetovstva in bratske naklonjenosti, spremljanja in blizu sobratom.

“

Božja milost, ki se ji prepuščam, vaša pomoč, pomoč vseh salezijancev v raznih krajih sveta in ljubezen do naših mladih, posebno najbolj ubogih, mi dajejo mir in potreben pogum.

”

Svoje moči bom usmeril v graditev enotnosti, povezovanja in spremljanja, ustvarjanje skupne vizije, povezovanje razlik in graditev občestva okoli sebe ter delal v timu in vključeval druge.

FOTO: ANS

KONČNO SE OBRAČAM K MLADIM. Mladi so za nas »zakrament« našega srečanja z Bogom. So »goreči grm,« h kateremu se bližamo v Gospodovem imenu. So sveti kraj posvečenja, ki nam ga je Bog izročil v don Bosku.

Navzočnost mladih na vrhovnem zboru je napolnila naša srca, njihove mlade besede so nam dale moči.

Mladi so nas prosili, da smo z njimi, da jih ne prepuščamo same njihovi usodi. Prosili so nas, da jih imamo radi, saj nas imajo tudi oni radi in si tega želijo. Prosili so nas, da jih spremljamo na poti življenja. In prosili so nas, da smo možje, da jim govorimo o Božji ljubezni do njih. Niso nas spraševali po strukturah, zidovih, ne programih upravljanja niti dejavnostih.

Mladi so bili z don Boskom soustanovitelji, je dejal papež Frančišek v svojem sporočilu 28. vrhovnemu zboru. Prav zato so in morajo biti njihovi glasovi in hrup, dodaja sveti oče, naša najboljša glasba. Poklicani smo, da prežemamo življenje tolikih zapuščenih mladih, v nevarnostih, ubogih, odvrženih, ki čakajo na zaupljiv pogled, ki čakajo na

salezijanca brata, včasih očeta in vedno prijatelja.

Ne moremo biti nezvesti, ko imamo pred očmi naše otroke, mladostnike, mlade in njihove družine. Od nas pričakujejo dvojno zvestobo: zvestobo mladim in naklonjenost Svetemu Duhu.

Pomembno je bilo, da smo 28. vrhovni zbor živeli v Valdoccu. Sveti oče je to izrazil v besedah »opcija Valdocco«, sam pa jih imam za uresničene don Boskove sanje. Salezijanec 21. stoletja mora biti človek upanja, predan Jezusu Kristusu. Sanjam o salezijanski družini z duhom Valdocca po don Boskovem vzoru, ki živi za mlade in jih resnično ljubi v Gospodovem imenu.

Sanjam salezijansko družino, ki prvenstveno izbira najbolj uboge, zapuščene, odvržene, izvzete mlade, tiste, ki so doživeli kakršenkoli napad ali nasilje, kot je to storil don Bosko.

Če je tako, bo Marija Pomočnica še naprej pomagala naši Družbi in družini. Vsem vam z naklonjenostjo ponavljam besede papeža Frančiška: Sanjajte, sanjajte velike sanje. Sanjajte in uresničite sanje.

MORE KORONA PRINESTI KAJ DOBREGA?

BOŠTJAN JAMENIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO MLADINSKO PASTORALO

Naslov namiguje na odlomek iz Janezovega evangelija, ko Natanael o Jezusu vpraša Filipa: »Iz Nazareta more biti kaj dobrega?« (Jn 1,46) Kakor so se ljudje spraševali o Jezusu, mu nekateri pritrjevali, drugi hvalili, tretji pa bili v dvomih ali ga preganjali, tako se tudi danes glede koronavirusa krešejo različna mnenja.

Ne bom se spuščal v podrobnosti, vendar nas že pogled na številke okuženih po vsem svetu, kamioni krst v Italiji, osebne izkušnje obolelih, zaprtje šol in drugih ustanov ter nenazadnje lastno doživljanje karantene ne morejo pustiti ravnodušnih. Zato je ob tej preizkušnji za celotno človeštvo na mestu vprašanje: More korona (virus) prinesiti kaj dobrega?

NOV VIRUS – »NOVA SPOZNANJA«

Virus SARS-CoV-2. Bolezen COVID-19 ali bolj posplošeno koronavirus nas je v zadnjih tednih prisilil k drugačnemu življenju, kot smo ga bili vajeni do sedaj. Življenje za štirimi stenami nas je spodbudilo, da smo več skupaj in da je več medsebojne interakcije. Seveda ni rečeno, da je tudi več pogovora. Hkrati se je verjetno ob vseh teh dogodkih marsikdo začel spraševati tudi o lastnem obstoju in smislu življenja, zato lahko ta čas imenujemo tudi čas izzivov in priložnosti. Nekateri stvari se že nakazujejo.

Ustavi se. Prva pozitivna stvar je vsekakor to, da imamo – vsaj nekateri – več časa zase: da imam več časa za molitev, da lahko v miru v roke vzamem kakšno knjigo, pospravim sobo in uredim vse tiste stvari, za katere se prej nikoli ni našlo časa. Torej, imam priložnost, da »zlezem na zeleno vejo«.

Čas za bližnje. Moram priznati, da imam v tem zadnjem obdobju veliko več časa za svoje sobrate. Skupaj tako pogledamo kakšen film, prijetno je skupno popoldansko delo, pa tudi družabne igre so dobra popestritev in priložnost za medsebojno povezovanje. Nenazadnje je sedaj čas tudi za kakšen klic ali pogovor, za katerega prej ni bilo časa.

“

Verjamem, da se je marsikomu v dnu duše zopet zdramil čut in želja po presežnem, duhovnem, po Bogu. Bi si lahko želeli še kaj boljšega?

”

Novi načini komunikacije. Ne spomnim se, kdaj sem se o socialnih omrežjih in aplikacijah toliko in tako hitro naučil. V zadnjih nekaj dneh sem spoznal cel kup možnosti (Skype, Messenger, Hangouts, Microsoft teams, Zoom ...), s katerimi lahko koga

pokličem ali pa skličem sestanek. Ugotovil sem, da lahko preko tega pošljamo tudi dokumente in še marsikaj drugega. Takšen način, čeprav ni enak kot v živo, je vseeno zelo dobra rešitev, uporabna tudi kdaj v prihodnosti in nenazadnje je tudi zabavna. ☺

Solidarnost in sodelovanje. Žalostno je, da šele v težkih situacijah na plano spet privre človeška dobrota. Vendar v teh dneh doživljam prav to. Podarjene maske in drug zaščitni material, skupno iskanje slovenskih strokovnjakov glede možnosti za izdelavo respiratorjev, žrtvovanje številnih zdravstvenih delavcev, izrazi sočustvovanja nam govorijo prav o tem. Da bi teh kreposti ne pozabili prehitro.

Življenje je dar. V bolezni doživljamo lastno šibkost, ranljivost ter dejstvo, da ne razpolagamo s svojim življenjem. Da nam je podarjeno. Doživljamo lahko strah pred izgubo ali pa v teh trenutkih občutimo hvaležnost za vse, kar nam je podarjeno. Nekatere je to spodbudilo k razmišljanju o nadnaravnem, o smislu življenja, morda celo o obstoju Boga. Ali ni to nekaj čudovitega?

Sveta maša je zakon. Šele sedaj, ko lahko sveto mašo in druga bogoslužja spremljamo preko interneta, televizije, radia, se toliko bolj zavedamo pomena bogoslužja. Ni samoumevno, da lahko gremo vsak dan k sveti maši in kako to sedaj pogrešamo.

NIČ VEČ PO STAREM

Srečanje Jezusa s Filipom in kasneje z Natanaelom je vsekakor vplivalo na njuno življenje. Natanael je postal Jezusov učenec, Jezus pa nam je razodel pravo podobo Boga, spremenil način delovanja in življenja. Zato sem prepričan, da bodo trenutni dogodki privedli do spremembe v našem življenju.

Učenje. Ta majhen virus je v nas, ne več rosno mladih, sprožil hitro učenje in približevanje svetu, v katerem so mladi zelo domači. Vstopili smo v svet novih generacij. Verjetno smo odkrili – če tega nismo vedeli že prej – da vse novo ni zanič. Da obstaja

Prepričan sem, da bodo trenutni dogodki privedli do spremembe v našem življenju.

veliko več možnosti, kot smo si jih prej lahko predstavljali. In da nam mladi lahko pri tem pomagajo.

Vrednote. Verjamem, da obstaja tudi obratni proces, ko ob karanteni, samoizolaciji in vseh drugih omejitvah čutimo potrebo po socialnih stikih, pogovoru in druženju. Ko se zavedamo, da tehnologija ni dovolj. Ko znova odkrivamo kreposti, kot so solidarnost, medsebojna bližina, potrpežljivost ... Verjamem, da se je marsikomu v dnu duše zopet zdramil čut in želja po presežnem, duhovnem, po Bogu. Bi si lahko želeli še kaj boljšega?

»Oratorij so pljuča kjer lahko zadihamo in si oddahnemo«

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SaIS

Emile, hvaležna sem tvojemu odzivu na povabilo, da salezijanski družini v Sloveniji predstaviš salezijansko mladino v Siriji. A začniva pri tebi ...

Sem študent 3. letnika Univerze v Alepu, smer trgovina in ekonomija. Upam, da bom naslednje leto diplomiral. Delam v družinskem podjetju, ki se ukvarja z zvočnimi in svetlobnimi sistemi. Sem animator in član voditeljev našega oratorija Don Bosco Alep. Pripravljam se tudi na obljube pri salezijancih sotrudnikih. Starša Joseph in Nicole sta aktivna sotrudnika in že od malih nog vključena v oratorij. Tam sta se tudi spoznala. V Siriji sta poznana kot glasbenika,

saj sodelujeta na vseh glavnih dogodkih in prireditvah. Imam še sestro Emily s posebnimi potrebami. Vključena je v dnevnovarstveni center, kjer se ukvarja z ročnimi spretnostmi. Smo katoliška družina, ki skuša svojo vero konkretno živeti vsak dan.

Vojna v Siriji poteka že dolgo in še kar traja. Kako je vplivala na življenje mladih v Alepu?

Vojna se je začela 2012. Bili smo popolnoma prestrašeni, ko smo slišali zvoke bomb in krogel. V naslednjem obdobju je bilo moje mesto vsakodnevno bombardirano. Veliko ljudi je bilo ubitih na ulicah, domovi niso bili varni in na

Ime

Emile Nakouz

Starost

23

Bržava

Sirija

Mesto

Alep

Župnija

župnija sv. Matilde

Najljubši letni čas

poletje

Najljubši okus sladoleda

absolutno čokolada

Rotovanje

z vlakom ali letalom?

z letalom ... tako lepo je videti
oblake in Zemljo od zgoraj

Najljubši svetnik?

sveti Janez Bosko

sploh ni bilo kraja v Alepu, ki bi bil varen.

Žal je za večino ljudi smrt postala zelo običajna, predvsem mladi so zaradi izkušnje, ko so mnogi njihovi prijatelji vsakodnevno izgubljali življenje, postali do smrti neobčutljivi, brezbrizni. Prihodnost se nam je zdela izgubljena ... nikamor se nismo mogli premakniti, ni bilo dela ne šole. Vsakodnevne dobrine, kot so elektrika, voda, hrana, gorivo, plin, s katerim bi se greli med zimo, vse je bilo izgubljeno. Mnogi mladi so že 2012 odšli v vojsko in do danes se jih večina ni vrnila, ker se vojna še ni končala. Spet drugi so iz Sirije odšli v Evropo, Kanado, Libanon in tam ostali. Nekateri so sicer ostali, a so se porazgubili po celi Siriji. Malo mladih je ostalo v Alepu.

V oratoriju smo kljub vojni nadaljevali s svojim poslanstvom. Včasih se pripeti, da moramo za kratek čas vse zapreti zaradi nevarnosti za naše mlade in otroke, a nikoli za dolgo. Salezijanci že od začetka močno podpirajo mlade in otroke, kjer pač lahko – materialno, duhovno, moralno. Animatorji za oratorij pravimo, da so pljuča, kjer lahko zadihamo in si oddahnemo.

Tudi sam sem se počutil izgubljenega. Nisem mogel na fakulteto, na delo, življenje se je ustavilo. Spraševal sem se o smislu, prihodnosti. Za celo družino so bili težki časi, krepili smo se v zaupanju Bogu, da bo On poskrbel za nas. Hvala Bogu, danes je v državi bolje, najhujše je mimo. Sirija ponovno živi in vsi upamo in molimo, da se bo v naša srca ponovno vrnil mir in bomo lahko na novo zaživel in obnovili državo.

Pred dvema letoma, ko sva se srečala v Libanonu, sem slišala veliko pričevanj o preizkušnjah pa tudi o upanju, veri, prijateljstvu, o salezijanski družini, ki je bila glavni steber podpore.

Confronto v Libanonu leta 2018 je potekal na temo Mladi, vera in

EMILE Z DRUŽINO

FOTO: OSEBNI ARHIV

*Žal je za
večino ljudi
smrt postala
zelo običajna,
predvsem
mladi so
zaradi
izkušnje, ko so
mnogi njihovi
prijatelji
vsakodnevno
izgubljali
življenje,
postali
do smrti
neobčutljivi,
brezbrizni.*

CONFRONTO 2018

FOTO: OSEBNI ARHIV

*To upanje
in pozitivno
naravnost
so na nas
prenesli
salezijanci,
ki so nam
vlivali upanje,
dali občutek,
da smo
pomembni.*

poklicno razločevanje. Bil je spodbuda, da gremo v življenju naprej. Zbrali smo se mladi iz različnih držav Bližnjega vzhoda (Sirija, Libanon, Egipt, Irak, Sudan), nismo se poznali, a smo začutili in prepoznali, da nas povezuje isti salezijanski duh.

To upanje in pozitivno naravnost so na nas prenesli salezijanci, ki so nam vlivali upanje, dali občutek, da smo pomembni. Skupaj so nas povezali v molitvi, igri in pogovorih, ki so nam odpirali nova spoznanja. Mladi smo se med seboj spodbujali in opogumljali. Za zgled nam je bil tudi don Bosko, ki se je v svojem času prav tako soočal z vojno in krizo, a je zaupal v Božjo pomoč in pomoč Marije Pomočnice.

Koliko oratorijev imate v Siriji? V katere programe si vključen?

ORATORIJSKE DEJAVNOSTI FOTO: OSEBNI ARHIV

Imamo tri oratorije: v Alepu, Kafrounu in Damasku. Glavni programi za mlade in otroke so katekizem, mladinske skupine, učna pomoč, športne aktivnosti, pevski zbor, srečanja za študente, oratorijski dnevi in animacija pri nedeljskih mašah.

Sam sem odgovoren za pevski zbor, igram tudi klavir, pomagam pri učni pomoči, sodelujem pri srečanjih za študente, sem del košarkarske ekipe in eden izmed voditeljev oratorijskih dni.

Mladi smo ...

الإسلام صانع نكود الاشباب نحد

Graditelji miru!

Papež Frančišek vidi v mladih tiste, ki bodo zgradili nov svet upanja in veselja. Ali verjameš, da to zmorete?

Da, verjamem, da bomo mladi zgradili nov svet, poln upanja in veselja. Če živimo po Božji volji in uresničujemo svoje poslanstvo v vsakdanjem življenju, potem že gradimo nov svet. Papež Frančišek je rekel, da verjame in nam zaupa, da lahko naredimo velike spremembe v svetu, vsak s svojim življenjem. Prepričan sem, da je generacija mladih v Alepu doživela stvari, za katere ne želimo, da se ponovijo, in se bomo prav zato trudili za boljši svet.

Emile, hvala za tvoj čas. Kaj želiš sporočiti salezijanski mladini v Sloveniji?

Vsi imamo težave v življenju in včasih ne vemo, kako naprej. Položite svoje življenje v Božje roke in zaupajte v Marijo Pomočnico. Zgledujte se po don Bosku, ki je molil, zaupal in delal za dobro drugih. Meni se zdi to kar dober recept.

UPAJ SI SANJATI

Draga Uskovničarka, dragi Uskovničar!

Smo v postnem času, času trpljenja in odpovedovanja ... Pa še koronavirus razsaja in je še težje ...

A kako to, da sem te videla, kako si si z veseljem vzel čas za svojo družino kljub temu, da si imel veliko dela za šolo? Ali ko si spodbujal prijatelja, da ni obupal, ter takrat, ko si z veseljem spremljal mašo, čeprav po televiziji ... To je pravi post, dejanja storjena iz ljubezni. Ko pa tega ne moreš storiti iz ljubezni do drugega, lahko iz ljubezni do Jezusa. Pomisli, koliko dobrih del in odpovedi si v zadnjem času storil iz ljubezni?

»Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljudil.« (1 Jn 4,19) Koliko dobrega, vključno s svojimi dolžnostmi, lahko narediš iz ljubezni in z veseljem? Ali se zavedaš, da si ljubljeni Božji otrok? Jezus je rekel: »Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec.« (Lk 14,27) Ni rekel, kdor hodi za menoj, mu ne bo treba nositi križa. Pot za Jezusom gotovo ni najlažja. Ali v svojem življenju izbiraš lažjo pot? Pravo pot?

Za zgled so ti lahko svetniki:

- ✱ **Ne pozabite, da prava ljubezen ne postavlja pogojev; ni preračunljiva in se ne pritožuje, ampak preprosto ljubi.**
Sv. Janez Pavel II.
- ✱ **Merilo ljubezni je, da ljubimo brezmejno.** *Sv. Avgustin*
- ✱ **Odkrila sem paradoks, da če ljubite do bolečine, ne ostane nič bolečine, samo več ljubezni.** *Sv. mati Terezija*
- ✱ **Nič več mi ni ostalo, a še vedno imam svoje srce, s katerim lahko ljubim.**
Blažena Chiara Luce

Si upaš iti za Jezusom? Ven iz množice, iz pričakovanj družbe, pričakovanj svojih staršev? Si upaš sanjati svoje sanje? Sanje, ki jih je vate položil Bog in jih je prvi sanjal prav On.

V tem mesecu ti želim, da bi se odprl Božji ljubezni in se je veselil tako, da jo izkazuješ bližnjim. Dobro izkoristi čas in ostani zdrav!

Tvoja uskovniška kapljica

DOLŽNIKI ALI UPNIKI?

KLEMEN BALAZIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

Ljudje, ki so dozoreli v življenju milosti, svetniki in resnični kristjani, ki običajno ne delajo hrupne reklame glede sebe, ostro občutijo svoj dolg do Boga. Beseda »dolg« pomeni »dolžnost«, ki jo imamo do nekoga drugega.

O Bogu razmišljajmo kot sinovi in ne kot sužnji. Na začetku duhovnega življenja se ponavadi ne čutimo dolžniki pred Bogom in prav tako mnogokrat ne pred ljudmi. Groba duša ne bo opazila dolga; zrela duša se bo zavedala mnogih nepopolnosti v odnosu do bližnjega in Boga in se zavedala dolga. Vedno bo čutila, da ji manjka še veliko. Kdor je okusil Božje odpuščanje in potrpljenje, se mu ne more več izogniti, a občutek pred Bogom, kljub zavedanju pomanjkljivosti, ni stiskajoč, zatirajoč, temveč se pojavi čudenje, veselje otroka, presenečenje, sreča za nekaj, kar je večje od nas.

Kakšno je naše stanje dolga: Ali smo prav zares dali, kar smo morali dati? Ali smo bili takšni Božji otroci, kot bi morali biti? Ali smo bili kristjani, kakršni smo morali biti? Ali smo svetišče Svetega Duha, kar bi morali biti? Ali ljudem okrog sebe res ničesar ne dolgujemo? Ali smo bili ljudje, kakršni smo mogli biti?

Jaz nisem duhovnik, salezijanec kakršen bi rad bil. Zelo dobro vem, da mi veliko manjka, da bi lahko bil takšen redovnik, kakršen bi mogel in moral biti. V marsičem sem dolžnik do ljudi, ki jim moram služiti ali sem jim služil: dolžnik večje ljubezni, globlje pozornosti, resničnejše ljubezni. Nisem sin, kakršen bi moral biti, in nisem brat, vnuk, stric, kakršen bi moral biti. Vem, da redovni sobratje od mene pričakujejo več ljubezni. Po mojem imajo pravico in zavedam se, da so ta pričakovanja upravičena.

Večkrat bi si želel bolj ljubiti, bolj bi bil rad prijazen in bolj odprt do drugih. Ko dovolim, da te misli vstopijo v moje srce, počasi

FOTO: NEŽA LAJEVEC

postajam dolžnik. Pred Bogom stojim: Nisem ljubil, kot bi moral ljubiti, nisem dal, kolikor bi moral dati, svoje življenje sem iz strahu in sebičnosti obdržal zase. In takrat začnem pri Bogu, ne pri sebi. To me ne napolnjuje s tesnobo, ampak potrebo, da to izročim Bogu.

Bog ima z nami toliko potrpljenja. Čeprav bi nekdo drug storil grehe, ki bi bili objektivno večji od mojih, ali bi mi storil stvari, ki jih nisem storil nikdar, sam vem, da je moja narava pred Bogom narava dolžnika. Vem, da moram biti v resnici, in vem, da o mojem življenju ne bo odločalo to, kar mi je naredil nekdo drug, temveč to, kar sem naredil sam.

**ŠE CELO JEZUS SE JE PREDSTAVIL KOT
DOLŽNIK PRED SVOJIM OČETOM.
BOG OD BOGA, LUČ OD LUČI, PRAVI
BOG OD PAVEGA BOGA, HVALEŽNI
SIN, KI NIKDAR NE SKLENE SVOJEGA
RADOSTNEGA DOLGA DO OČETA, OD
KATEREGA JE VSE PREJEL.**

Bog ve, če je kdo med nami sposoben razumeti veselje otroka, ki mu ne uspe v svoje male ročice stisniti očetove veličine in je srečen, da je Bog tako večji od njega. »Če bi me ljubili, bi se razveselili, da grem k Očetu, saj je Oče večji od mene.« (Jn 14, 28)

Večkrat razmišljamo kot upniki. Koliko ljudi je ozkosrčnih, niso se sposobni navdihovati pri velikodušnosti življenja, obsedeni so s tem, kar manjka. In na drugi strani, koliko je ljudi, ki jih je življenje postavilo pred velike preizkušnje, invalidi ali ubogi bratje in sestre z neverjetno veselim in hvaležnim srcem, ki vedno opazi in se vedno razveseli tega, ker ima. Kolikokrat je bila moja vera ponižana ob veselju teh bratov, bolnih in umirajočih. Vedri dolžniki pred mojim žalostnim srcem upnika.

Postanimo v teh dneh velikonočnega časa hvaležni dolžniki pred Vstalim!

 Nekatere misli so vzete iz knjige *Henri J. M. Nouwen, Živeti kot ljubljani*, Družina 2013.

SALEZIJANSKI MOLITVENI NAMEN

MAJ

Za nove duhovniške poklice,
da ne bi krščanska občestva v Evropi
in po svetu ostala brez svetih zakramentov.

JUNIJ

Za šolarje in študente,
da bi z izpolnjevanjem vsakdanjih dolžnosti
in redno molitvijo posvečevali svojo mladost.

JULIJ

Za bolne in preizkušane brate in sestre,
da v času dopustov in počitnic ne bi pozabili
nanje in jim znali lajšati stiske.

STARŠI, POZNATE JEZIK LJUBEZNI SVOJIH NAJSTNIKOV?

GAŠPER M. OTRIN, SDB
VZGOJITELJ V DOMU JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Od nekdanj človek ljubi in je ljubljen in ima potrebo po ljubezni, pa naj gre za majhnega otroka, najstnika, odraslega ali starostnika. Največji izziv za starše ostaja obdobje najstništva, kako potešiti potrebo po ljubezni, kako na čustveni ravni učinkovito sporočati ljubezen.

ENAKI IN DRUGAČNI KOT NEKDANJ

Kljub temu da so današnji najstniki precej drugačni kot tisti nekdanj, pa so vendarle tudi enaki. Opažamo lahko izrazite telesne in umske spremembe, najstnik vstopa v dobo razuma. Kot nekdanj tako tudi danes preizkušajo osebne moralne vrednote, ali se bodo lahko oklenili prepričanj svojih staršev, s katerimi so odraščali, ali se bodo obrnili stran. Razmišljajo o spolnosti in o zakonu, o svoji družbeni vlogi, ki jo imajo kot moški in kot ženska. V njih pa se porajajo tudi mnogi dvomi o prihodnosti.

Tisto, kar je danes najbolj drugače v primerjavi s preteklostjo, pa je odraščanje ob tehnologiji. Mladi danes nimajo več spomina »pred spletom«, spreminja se način medosebnih odnosov in način komuniciranja. Druga razlika je védenje in izpostavljenost nasilju. Drugačna je tudi oblika družine, v katerih živijo: jedrne, razširjene, reorganizirane idr. Veliko večje je védenje in izpostavljenost spolnosti ter razširjenost vsebin dosegljivih na spletu. Drugačnost je tudi v moralnih in religioznih vrednotah v postkrščanski dobi.

5 JEZIKOV LJUBEZNI NAJSTNIKOV

Po mnogih letih dela z zakonci, družinami in posamezniki je Gary Chapman razvil povsem svoj, danes zelo znan petdelni princip

ljubezni: 5 jezikov ljubezni. Glavni jeziki ljubezni so po njegovem: besede potrditve, posvečeni čas, darila, usluge in dotiki. Ena od ključnih nalog staršev je, da ugotovijo, kateri jezik ljubezni govorijo njihovi otroci, da bodo lahko njihovi »rezervoarji« za ljubezen polni. Namen teh jezikov ljubezni je, da se starši naučijo govoriti jezik najstnika in ne svojega. Ključno vprašanje pa je: Kako se najstnik čuti ljubljenega?

- ◆ **Besede potrditve.** Najstniki iščejo lastno identiteto, primerjajo se s sovrstniki, čutijo se negotove in z malo samozavesti. Od staršev potrebujejo besede potrditve in pohvale. Prepoznati je treba njihov trud in dosežke, pohvaliti podrobnosti. Potrditi tudi fizične in osebne lastnosti, pohvaliti jih v pričo drugih. Beseda naklonjenosti »rad/a te ima« je ključnega pomena in jo želijo slišati od staršev.
- ◆ **Dotik.** Ta jezik je treba govoriti ob primernem času, na primernem kraju in na primeren način. Dotikanje najstnika bo skoraj vedno neprimerno, ko bo ta jezen. Najstniki tudi v večini nočejo, da se jih starši dotikajo in jih objemajo v javnosti ali pred prijatelji. Ugotoviti je potrebno način dotikanja, ki ustreza: božanje po hrbtu, trepljanje, objem ... in pravi trenutek.
- ◆ **Posvečen čas.** Zahteva več časa kot drugi

jeziki ljubezni. Najstnik mora imeti občutek, da je pomemben. Starši mu to sporočajo preko očesnega stika, besed, dotika in telesne govorice. Ko boste z njim, se mu je potrebno popolnoma posvetiti, mu prisluhniti, postavljati vprašanja in izraziti razumevanje, da je bil slišan. Starši morajo uporabljati »jaz trditve« in ustvarjati okolje za posvečen čas, npr. izlet. Brez kakovostnega časa s starši se najstnik ne bo čutil ljubljenega, tudi če starši govorijo druge jezike ljubezni.

- ♦ **Usluge.** Starši nikakor ne smejo zapasti v manipulacijo na način »jaz bom ..., če boš ti«. Gre za to, da za najstnika delate stvari, ki jih sam ne more narediti. Gre pa tudi za to, da najstnika usposobite, da se razvija in služi drugim. Usluga je lahko pomoč pri težki nalogi, priprava najljubšega prigrizka, če ima za seboj težek dan, pomoč pri športni vadbi itn.
- ♦ **Darila.** Gre za vidne in otipljive dokaze ljubezni in ne za nagrado po opravljenem delu. Darilo tudi zahteva svoj obred, pomembno je, kako je zavito, kdaj ga izročite, kaj ob tem poveste. Namen obdarovanja ni samo, da nek predmet zamenja lastnika, pač pa izražanje čustvene ljubezni. Upoštovati je treba tudi njihova zanimanja, darilo pa izročiti na skrivaj. Darilo je nekakšen opomnik, da te ima-

jo starši radi. Bolj ko cena darila je pomembna ustvarjalnost.

ODKRIVANJE JEZIKA LJUBEZNI

Najstniki morajo prejemati ljubezen staršev v vseh petih jezikih ljubezni. Ne gre za to, da starši govorijo samo enega, ostale pa zanemarjajo. Dejstvo je, da glavni jezik ljubezni najstnika bolj nagovarja in bo hitreje napolnil njegov rezervoar ljubezni. Po drugi strani pa drugi štirje jeziki ne morejo napolniti rezervoarja ljubezni, če starši zanemarijo glavni jezik ljubezni. Zato je tako pomembno, da ga starši odkrijejo. Odkrivanje naj bi potekalo v treh korakih:

- ♦ **Spraševanje.** Preko vprašanj lahko ugotovite glavni jezik ljubezni: »Kako bi lahko svoji babici najboljše pokazala, da jo imaš rada?« Odgovor lahko razkrije, ali bo to dotik, čas, usluga, darilo ali topla beseda.
- ♦ **Opazovanje.** Opazujte najstnikovo vedenje, kako izraža ljubezen ali naklonjenost do drugih; nad čim se pritožuje ali kaj vas prosi.
- ♦ **Eksperimentiranje.** Vsak teden se osredotočite na enega od petih jezikov ljubezni ter opazujte najstnikov odziv. Na izbiro mu lahko daste dve stvari in vidite, kaj izbere (npr. ali darilo ali posvečen čas).

FOTO: NEŽA LAJEVEC

SKUPAJ SMO V TEM IN BOG JE Z NAMI

POLONA DOMINIK, SalS
LAIŠKA MISIJONARKA V ADIS ABEBI, ETIOPIJA

Zgodilo se je v petek, 13. marca: prvi potrjeni primer koronavirusne okužbe v Etiopiji. Okužbo je prinesel Japonec, ki je priletel iz Burkin Faso. Avstrijska organizacija je še isti dan poklicala v domovino dva sodelavca, avstrijska prostovoljca. Španska prijateljica je prav tako odšla. Države in organizacije se zavedajo, da je prihodnost v državah tretjega sveta nepredvidljiva in lahko predvidevamo katastrofo.

MEDIJI SO SKORAJ DVA TEDNA veselo mirili ljudi, da ni razloga za skrb, da je vse pod nadzorom, čeprav potniška letala pridno letijo. Vsi potniki morajo za dva tedna v karanteno, za katero je vlada rezervirala nekaj hotelov in šol. Kaj potniki počnejo ta dva tedna, se ne ve.

Druga realnost je psihološki vpliv okužbe. Panika, nakupovanje higienskih in prehranbenih artiklov, takojšnje pomanjkanje in naraščanje cen se najbrž ponovi v vsaki državi. Širi se strah in predsodki. Kot smo se Slovenci »bali« srečati Kitajca, tako se Etiopci bojijo, ko vidijo belca. To občutim na lastni koži. Ko te srečajo, si zakrijejo obraz. Avstrijca, ki sta pred odhodom domov opravila par nakupov, so celo nadržli, pljuvali prednjo in za njima vpili korona! Ko sem prejšnje nedeljo šla k maši v dva kilometra oddaljeno Mekano, sem občutila drugačne poglede kot po navadi: nič kaj prijetne, čeprav nihče ni pljunil predme. Zelo hitro sem se odločila, da je samostojnih večurnih pohodov po mestu za nekaj časa konec. Nekateri so nejeverno zamahnili, češ da pretiravam. A kmalu je nekaj

ambasad svojim ljudem poslalo prav to opozorilo: ne hodite sami po cesti, ker tvegate nasilje nad seboj zaradi obtožb prinašanja koronavirusa. Tukaj ga imenujejo »bolezen belcev«. V nekatere celo mečejo kamenje. A odbijajoči pogledi bolijo še bolj kot kamen.

Kljub začetni paniki vlada skoraj dva tedna ni ukrepala, razen da je zaprla vse šole. Otroci sicer niso v šolah, gotovo pa tudi ne doma. Večina niti nima spodobnih domov, kamor bi se zaprli. Odrasli ves čas delajo, milijoni živijo v običajnem vrvežu družbe. Sama sem tukajšnje dogajanje povezovala s tem, kar se je zgodilo v večini evropskih držav, hkrati pa ohranjala prostorček za upanje, da je morda res, kar »pojejo« tukaj, da so afriške države čudežno zaščitene in da jim bo prizaneseno z najhujšim ... A ti upi so se razblinili konec marca, ko so med ljudstvom (ne tujci) potrdili nove okužbe. To gotovo ne pomeni nič dobrega in prinaša predvidevanja o mnogih obolelih.

FOTO: OSEBNI ARHIV

KAJ TO POMENI ZA BOSCO CHILDREN?

Smo šola, smo pa tudi dom za ulične otroke. Ker smo šola, smo ubogali vlado ter prekini-li pouk. Otroci morajo ostati doma. Njihov dom je tu, pri nas! Sprejeli smo še dodatnih devet fantov, ki se sicer dnevno vračajo na ulico. Spremenili smo program in ga prilagajali glede na razvoj dogodkov.

Fantje so postajali vedno bolj napeti in morali smo se pogovoriti, kako naprej. Čeprav imajo veliko srečo, da so v tem času pri nas, je 15-letnike težko dolgo ohranjati zadovoljne. Tudi iger se naveličajo, celo nogometa. Glede na to, da naša ustanova ni sirotišnica, temveč je namenjena reintegraciji otrok nazaj v družine, so se naši pogovori obrnili v to smer. Naš program vsebuje pomembno komponento »stik z družino«. Po vstopu v ustanovo fantu pomagamo, da postopoma ponovno vzpostavi stik in sicer preko obiskov na domu. Med bivanjem pri nas je veliko fantov vzpostavilo dober stik z družino, ki sicer živi daleč in gredo z veseljem domov na obisk, kar pomeni, da smo pri našem programu uspešni.

Fantom smo predstavili možnost, da doma počakajo na končanje koronavirusnega položaja. Mnogi živijo daleč od mest in so tam veliko bolj varni pred okužbo kot v glavnem mestu. Tudi sami so rekli, da bi radi pomagali domačim, če bo potreba. Kakih 30 se jih je tako odpravilo na različne konce države. Do-

bili so nove hlače in čevlje, razkužilo, posla-dek, nekaj žepnine za prevoz ter seznam te-lefonskih števil, kamor nas lahko kadarkoli pokličejo. V času, ko nihče ne ve, kako prav ravnanje, upamo, da bo mladim vse to koristi-lo. Hvala Bogu, sem nakupila ravno dovolj novih čevljev.

ŽIVLJENJE SE VESELO NADALJUJE. Dopoldne delam bodisi v skladišču bodisi z ostalimi socialnimi delavci v razredu, potem se jim pridružim pri delu v okolici. Vmes so dolgi odmori za igre, ko se jim pridružim pri športu ali prinesem namizne igre, s katerimi se radi zamotijo. Ker je več športa, je tudi več poš-kodb, zato me večkrat na dan poiščejo, da namažemo, »pošpricamo, zaflajštramo« ... In kako sem vesela, ko mi fant že naslednji dan pove, da ga ne boli več ...

Vse to zadostuje, da sem zadovoljna, ker sem ostala tukaj. Lahko bi se vrnila domov v izolacijo in se počutila nekoristno. Srečna sem, da sem v teh težkih časih z njimi. In nemalo od njih se mi večkrat na dan zahvali za kakšno stvar, ki jo ponudim. Don Bosco je dejal, da ni dovolj, da imaš mlade rad. Mladi morajo to čutiti. In tako vidim, da čutijo, da jih imam zelo rada in zaradi njih nisem doma v teh kriznih časih.

ZA VSEM JE VEDNO RAZLOG, pomen, smisel. Vsak večer sem zelo utrujena, a mi je tudi prijetno, saj pomeni, da sem veliko naredila. Po večerni molitvi si rada vzamem čas, da pokličem koga domov, saj mi manjka domačih odnosov, še posebej v tem času, ko ni drugih prostovoljcev. Še dobro, da je tu starejši salezijanec Angelo, ekonom, ki ima veliko izkušenj in mi svetuje, kako naj delujem, razmišljam ... Bil je misijonar v vojnih razmerah v Eritreji, v najhujših časih. Zato ve, v kaj se lahko vse skupaj razvije.

Vseeno pa pravi: »Sprosti se, ne razmišlaj in ne obremenjuj s svojimi skrbmi domačih salezijancev. Sami morajo predlagati rešitve, ti pa jim sledi. Stori, kar lahko, kar te prosijo, drugo prepusti Bogu. Skupaj smo v tem in Bog je z nami, tako kot Marija Pomočnica. Tvoja navzočnost tukaj je dragocena, saj je to Božja ljubezen do teh posebnih otrok.«

»BOG JE LJUBEZEN, REŠIL ME JE POGUBE«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

»Moram zapisati, da dam Bogu čast in hvalo,« piše mož, ki šestintrideset let in pol ni opravil svete spovedi. »Osebnost sem prepričan, da sem zmozel storiti omenjeni korak po priprošnji Božjega služabnika Andreja Majcna. Globoko sem prepričan, da je bil resnično moralni čudež, ki najbrž v marsičem presega fizične čudeže. Zato sem to tudi zapisal kot pričevanje, ki naj se uporabi pri postopku za beatifikacijo Božjega služabnika Andreja Majcna.«

V potrditev tega pričevanja (6. marec 2006) navedimo še kako drugo izkušnjo, ki kaže, kako nam zatekanje k temu Božjemu možu pomaga premagovati razne življenjske stiske. Gospa M. G. pravi: »Nikoli še nisem srečala človeka, ki bi tako zelo ljubil druge ljudi. Stal ti je ob strani, dajal občutek, da si zanj edini in da je to, kar pripoveduješ, zanj najpomembnejše na svetu ... Zame je bil izjemna osebnost in vesela sem, da je bil prisoten na najini poroki kot tudi to, da sem imela srečo, da sem ga poznala ... V zadnjem času pa se večkrat z mislimi vrnem k njemu in najbolj presenetljivo je, da me ob tem še vedno prevzame isti občutek umirjenosti in pozitivne energije. Kot da bi bilo življenje dosti lažje in enostavnejše. Najbolj zanimivo pa je, da mi je mož v zadnjem času večkrat dejal, kako sem postala umirjena in zadovoljna.« (10. december 2007)

»Že petinpetdeset let je namreč diagnoza moje bolezni astma,« se glasi pričevanje neke redovnice. »Sredi februarja letos so mi zdravila, predpisana od zdravnika pulmologa, ki sem jih do takrat uporabljala za blaženje astme, začela povzročati hude stranske učinke, zlasti zelo hitro slabšanje vida. Znašla sem se v veliki stiski,« piše sestra. Potem pa nadaljuje: »Z gorečo prošnjo sem se obrnila na gospoda Majcna, naj mi pri Bogu izprosi zdravje. Ko sem po nekaj dneh ... dobila devetdnevnicu z molitvami, da bi nas dobri Bog uslišal po priprošnji Božjega služabnika Andreja Majcna, so se mi v molitvi pridružile še nekatere druge osebe. Hkrati sem prenehala z jemanjem vseh zdravil proti astmi ... Niti z astmo niti z vidom nimam več težav. Prisrčno se zahvaljujem Bogu, da mi je v svoji dobroti na priprošnjo svojega služabnika izkazal to veliko milost. Prosim ga, naj me še naprej ohranja v zdravju.« (24. avgust 2009)

**MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA
SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA
IN USLIŠANJA SPOROČITE!**

**POSTULATURA
RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA**

»V zadnjih dveh številkah revije Ognjišče je bilo veliko zapisanega o Božjem služabniku Andreju Majcnu in vsakič, ko sem prebirala te vrstice, mi je nekaj reklo, da vam moram napisati našo zgodbo,« piše B. P. 1. oktobra 2009. Pripoveduje, kako je darovala za sveto mašo v čast sv. Dominiku Saviu in molila za beatifikacijo Andreja Majcna. Ni še minilo mesec dni, ko je na svoje veliko veselje

ZAKLJUČNA SEJA ŠKOFIJSKEGA POSTOPKA ZA BEATIFIKACIJO IN KANONIZACIJO BOŽJEGA SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA, LJUBLJANA RAKOVNIK, 27. SEPTEMBRA 2019 FOTO: MARKO SUHOVERŠNIK

izvedela za svojo težko pričakovano nosečnost. »Z molitvijo sem se redno zatekala k Andreju Majcnu in ga prosila, da bi bilo z otročkom vse v redu (kot da bi ves čas slutila, da gre nekaj lahko narobe). Vso nosečnost sem se dobro počutila ... Nedavno pa so se stvari začele zapletati ... Res ni bilo lahko. Nisem mogla verjeti, da po vseh težavah, ki jih prebrodiš, ko končno misliš, da se ti je le uresničila želja, da se lahko spet nekaj tako zakomplicira. Vendar se je izkazalo, da se je to zgodilo v najboljšem možnem času, da če bi se zgodilo kasneje, verjetno otrok ne bi preživel, če bi se zgodilo prej, pa ravno tako«. Mamica je srečno rodila nedonošenčka, a deček je rasel in se krepil – bi lahko rekli z evangelijskimi besedami. Potem pa nadaljuje: »Vsak dan se z molitvijo in priprošnjo za zdravje in dober razvoj sina obračam k Andreju Majcnu in se tudi zahvaljujem Mariji in Jezusu za čudež, ki ga je bila naša družina deležna. In vem, da je k temu veliko pripomogla molitev za beatifikacijo Andreja Majcna. Verjamem, da se vse zgodi z [Božjim] namenom, in molitev

je tako močna stvar, da sama komaj dojemam, kakšno moč dobim, ko se obrnem na Boga.«

V zarji Marijine sobote 8. februarja 2020 nas je nepričakovano zapustil pater dr. Leopold Grčar OFM in se preselil v neposredno občestvo svetih, saj so bile njih relikvije tako ljubljene spremljevalke njegovega življenja in nehanja: zbiral jih je in skrbno varoval, jih častil, se jim v molitvi zatekal in v njih videl »sled sence zarje onstranske glorie« – kakor pesnik Prešeren; mednje je stopil na sam njegov praznik. Pri škofijskem postopku za beatifikacijo Andreja Majcna je sodeloval z vsem srcem in vso dušo v pomembni vlogi pravnika kot »promotor iustitiae«. Pa tudi v tej vlogi je bil predvsem pričevalec, ki je opravljal trajno devetdnevno za njegovo priprošnjo. Ob vsaki priložnosti je pri spovedovanju delil njegovo devetdnevno. Bil je ne le vnet njegov občudovalec, temveč že kar navdušen poslanec. S tem spominom se mu želimo hvaležno oddolžiti. Poslej naj nam bo skupaj z Andrejem priprošnjik pri nebeškem Očetu.

OČALA ANDREJA MAJCNA
FOTO: PATRICIJA BELAK

Ali se trudiš za svetost?

Don Bosko je želel, da bi se v svojem okolju vsi počutili kot doma.

Salezijanec v težavah ne scaga [obupa], ker povsem zaupa v Gospoda. M1, 47

Ni dosti, da po svoji naravi nobenega ne obsojaš, da ne govoriš o nobenem slabo, da hitro vse, kar zadene tvojo občutljivost, pozabiš, ne kritiziraš, ampak, da se s toploto srca, zaupljivega prijateljstva daješ, kolikor se da, drugemu, da paziš na majhne pozornosti, vljudnosti in potrpežljivosti ... M1, 45

ANDREJ MAJCEN, SDB (1904-1999)
učitelj in duhovni oče
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu (1935-1979)
spovednik na Rakovniku v Ljubljani (1979-1999)

FUNDACIJA DON BOSKO

»Hočete storiti kaj dobrega? Vzgajajte mlade!«

Salezijanski inšpektorat je že julija 2011 ustanovil **USTANOVO SKLAD JANEZA BOSKA**. Vsa leta delovanja ima ustanova pomembno vlogo pri »animaciji« našega salezijanskega poslanstva. A kot se rastoči globalizirani in pluralizirani svet okoli nas spreminja iz dneva v dan, smo tudi mi razmišljali, kako bi lahko nadgraditi svoje delo in poglobili svoje poslanstvo.

Ustanova Sklad Janeza Boska je v postopkih preimenovanja v **FUNDACIJO DON BOSKO**. Kljub spremembi imena se bistvo njenega delovanja ne bo spremenilo. Sodelavce Fundacije bo še naprej vodila miselnost solidarnosti in odgovornosti med salezijanci in širšo družino zaposlenih, prijateljev in sodelavcev iz vseh obdobij njihovega življenja. Kajti skozi leta delovanja smo spoznali, da gre pri tem za ključ, ki prispeva h kontinuiteti, stabilnosti in salezijanski identiteti Fundacije in širšega okolja.

V sedanjih razmerah svetovnega gospodarstva in komunikacije vsaka salezijanska fundacija za delovanje išče vire v obliki znanja, veščin ali financ. Vire tako pridobivamo povsod – od vlad na vseh ravneh, od zasebnih in javnih družb, od nesalezijanskih skladov in fundacij, skupnosti in skupin ter pri vseh posameznikih dobre volje. Ob tem gojimo dobre odnose na vseh nivojih razvoja; na lokalnem, regionalnem, nacionalnem in mednarodnem nivoju – tako v javni kot zasebni in civilni sferi. V vseh teh odnosih si naša Fundacija prizadeva in skrbi, da imajo vsi partnerji vrednote, ki so združljive s krščansko in salezijansko identiteto.

Ob razvijanju nadaljnjih ciljev, vizij in načrtov dela Fundacije smo definirali glavna načela dela, ki nas vodijo in spremljajo. Tako ne bomo pozabili na: spoštovanje, mladega človeka in njegov razvoj, skupnost, evangelizacijo, pogum, kakovost, mreženje in dialog ter transparentnost.

Fundacija don Bosko trenutno pospešeno dela na treh glavnih projektih: *gradnja Gimnazije Želimlje in Doma Janeza Boska, kočna na Uskovnici ter Cirkus Fuskabo.*

GRADNJA GIMNAZIJE ŽELIMLJE IN DOMA JANEZA BOSKA

Želja po šolanju v gimnaziji Želimlje in bivanju v dijaškem domu Janeza Boska iz leta v leto narašča. Ob zadnji dograditvi stavbe za dijaški dom in športno dvorano (med letoma 1996 in 1998) je gimnazijo obiskovalo preko 250 dijakov, v domu pa jih je prebivalo okoli 180. Danes je v gimnaziji 300 dijakov, v domu pa jih biva preko 230. »**Kam z dijaki, kako naprej?**« so bila pogosta vprašanja zadnjih let. Za trenutek se je bilo potrebno ustaviti in razmisliti.

Kaj bi storil don Bosko, če bi se danes, v tem trenutku, ustavil v Želimljah in opazoval položaj? Salezijanci so si bili enotni: »**Don Bosko v podobnih razmerah ne bi bil v dvomih. Mladim, ki si želijo salezijanske vzgoje, jo je potrebno ponuditi. Naša odgovornost je, da za to poskrbimo.**«

POMOČ PRI RAZVOJU CIRKUSA FUSKABO

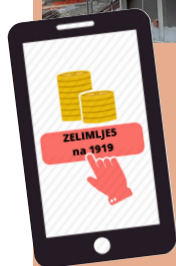

Fuskabo je eden izmed vzgojnih programov nevladne organizacije Zavoda Salesianum, OE Skala, ki temelji na mladinskem in socialnem cirkusu, katerega poslanstvo je **odkriti, krepiti in razvijati osebni in ustvarjalni potencial otrok in mladih** ter jim omogočiti družbeno vključevanje preko cirkuskih umetnosti.

Program šole mladinskega in socialnega cirkusa vsebuje različne cirkuske spretnosti in veščine, ki so razdeljene po mesecih. Udeleženci jih spoznavajo in razvijajo med šolskim letom. Vse discipline, ki so v program vključene s sistematično, strokovno vodeno in redno vadbo, imajo posledice za vsakdanje življenje (koordinacija, koncentracija, pozornost, samozavest, samopodoba itd.).

Neformalno in formalno učno okolje spodbujata uspešnost in produktivnost, obenem pa se krepí osebni razvoj in pozitivno zavedanje samega sebe. Salezijanci skupaj s prostovoljci in trenerji na dnevni ravni odkrivajo metode soočanja z raznolikostjo in dostopnostjo. Za šolo cirkusa, za programe oz. za dejavnosti, ki jih izvajajo, potrebujejo predvsem finančno pomoč, da bi lahko v svoje vrste sprejeli še več otrok, mladih in trenerjev, ki jih dejavnost zanima.

Cirkus Fuskabo svoje dejavnosti trenutno izvaja v Ljubljani, Celju in Mariboru. S prispevki bi si lahko povečali možnosti in programe razvijali tudi drugje.

Med 1. aprilom in 30. junijem 2020 lahko pošljite **SMS sporočilo** na številko **1919** s ključno besedo **ZELIMLJES** in prispevate **5 EUR** za pomoč pri gradnji.

Prispevajo lahko uporabniki mobilnih storitev Telekoma Slovenije, A1, T-2 in Telemacha. Pravila in pogoji za sodelovanje pri storitvi SMS-donacije so objavljeni na naši spletni strani **fundacija.donbosko.si**

Zavedanje, da je vzgoja stvar srca in da nova stavba ne bo sama sebi svoj namen, pač pa se bo zgradila za mlade, je bilo ključno za tisti prepotreben pogum, da se je gimnazija precej zadolžila in pričela z delom.

Močno zaupanje v vero in Božja previdnost sta načina, ki kažeta pot do dobrih ljudi in poti, kako naprej. **Zato Gimnazija Želimlje danes potrebuje vse nas.**

OBNova USKOVNIŠKE KOČE

Težko najdemo člana naše velike salezijanske družine, ki ne bi slišal za Uskovnico in njeno Uskovniško kočo. Marsikdo pa ne ve, da danes koča počiva, saj že od leta 2018 ne sprejema nikogar, razen prepotrebnih, marljivih in delovnih prostovoljcev.

Nenaden in nehoten požar v poletni noči leta 2018 je namreč kočo za nekaj časa osamil. A da bo koča, ki jo krasi pomemben napis »**Učenci smo vsi enako**«, lahko pod svoje ostrešje in med svoje zidove zopet sprejela vse, ki tam pod Triglavom, daleč od mest in vsakdanjega direndaja, lažje srečajo Gospoda, potrebuje našo pomoč.

Ob vsem dosedanjem opravljenem delu (ki ga ni bilo malo) za dokončanje gradbenih del na zgornjem objektu potrebujemo še cca. 30.000 EUR. Ob tem, da danes že stoji nov dimnik, nova peč (kamin), da je že bila prenovljena celotna streha zgornje hiše, je potrebno dokončati kuhinjo in jo opremiti, potrebno je urediti kopalnice z WC-ji in tuši, zamenjati okna v pritličju, urediti vhodno vežo ...

Ob tem pa vas lahko že sedaj povabimo na naslednje prostovoljne akcije, ko bomo ponovno zavihali rokave in delali. Delali za to, da bo koča lahko dajala naprej tisto, kar je marsikdo med nami nekoč že doživel.

FUNDACIJA DON BOSKO (Ustanova Sklad Janeza Boska)

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Darujete lahko osebno, v vrednostnem pismu ali na račun fundacije.

UPN UNIVERZALNI PLAČILNI NALOG

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA NAMENA CHAR

REFERENCA / SKLIC

SI00 101 (namen Fuskabo) ali

SI00 102 (namen Želimlje) ali

SI00 103 (namen Uskovnica)

INFORMACIJE

SPLET fundacija.donbosko.si

FB Fundacija don Bosko

T 041 357 640 (Janez Krnc)

T 030 362 800 (Fundacija, Maja Žibert)

E POŠTA fundacija@sdb.si

Salezijanci Rakovnik

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Na zgornji naslov lahko dar oddate tudi osebno.

Vaš dar je lahko tudi dohodninska donacija v prid fundacije.

Fundacija don Bosko

DAVČNA ŠTEVILKA 64710521

To lahko storite na način, da podpišete izjavo in jo pošljete na vaš davčni urad. V njej določite, da 0,5 % sredstev, ki bi jih sicer vplačali v državni proračun, prejme fundacija. Obrazec prejmete na davčnih izpostavah.

Vas zanima sistem MECENSTVA?

Obiščite našo spletno stran

fundacija.donbosko.si

FUNDACIJA DON BOSKO je prisotna tukaj in sedaj. Hvala vsem vam, spoštovani dobrotniki, ki ste pristopili na pomoč pri akciji zbiranja donacij za nakup prenosnih računalnikov za družine otrok, ki jim je zaradi posledic pandemije koronavirusa oteženo šolanje na daljavo. Pred kratkim smo tudi z vašo pomočjo razdelili **10 prenosnih računalnikov**. V ta namen donacije zbiramo še naprej. **#ostanitezdravi**

POSVETITEV SVETA MARIJI POMOČNICI

24. marec 2020

Presveta in Brezmadežna Devica Marija,
naša blaga Mati in mogočna pomočnica kristjanov,
popolnoma se posvečamo tebi, ki nas vodiš k Bogu.
Posvečamo ti razum s svojimi mislimi in srce s svojimi nagnjenji,
telo s svojimi čustvi in vsemi njegovimi močmi
in obljubljam, da bomo vedno delali v večjo Božjo slavo
ter za rešitev duš.

O Marija, Devica brez primere,
Mati Cerkve in pomočnica krščanskega ljudstva,
bodi z nami še zlasti v teh dneh.
Razsvetluj in opogumljaj škofo in duhovnike,
da bodo vedno povezani in pokorni papežu,
nezmotljivemu učitelju;
pomnoži duhovne in redovne poklice,
da se bo po njih ohranjalo med nami
kraljestvo Jezusa Kristusa
in se razširilo do skrajnih mej sveta.

Prosimo te, milostljiva Mati,
vedno se ljubeznivo oziraj na mlade,
ki so izpostavljeni tolikim nevarnostim,
in na uboge grešnike ter umirajoče.
Bodi vsem, o Marija, sladko upanje,
Mati usmiljenja, vrata nebeška.
Tudi zase te prosimo, o Božja Mati.
Nauči nas posnemati tvoje kreposti,
posebno angelsko skromnost,
globoko ponižnost in gorečo ljubezen.

O Marija Pomočnica, zberi nas vse
pod svoj materinski plašč.
Naj te v skušnjavah takoj zaupno pokličemo:
misel nate je lepa, ljubezniva, nam draga.
Spomin ljubezni, ki jo deliš svojim vdanim,
naj nas tolaži v zmagošlavju
proti sovražnikom naše duše
v življenju in smrti,
dokler ne pridemo k tebi
v radost nebes.
Amen.

POMOČNICA KRISTJANOV V TEŽKIH ČASIH

S. IVICA OBLAK, FMA

**Kakor je postala Marija Pomočnica
v svetopisemski zgodovini, tako je
Pomočnica Cerkve tudi v težkih časih.**

Največji dokaz, da je Marija pomoč kristjanov, imamo na Kalvariji. Tu je opisana Kristusova oporoka, v kateri je Kristus izročil svojo Mater Janezu. Dal mu je svojo sodelavko odrešenja, svojo mater za pomočnico. V Janezovi osebi je Jezus gledal pred seboj ves človeški rod, tudi vse nas, ki se bomo v svojem vsakdanjem življenju srečevali z različnimi preizkušnjami. Ker je Marija sodelovala s sinom Jezusom po njegovi volji, je zato delivka vseh milosti. Edini srednik pri Očetu je Kristus, Marija pa je srednica pri Jezusu Kristusu in zato Pomočnica Božjemu ljudstvu. Ko nam je skupaj z Jezusom pod križem zaslužila vse milosti, je Božja volja, da sodeluje pri njih razdeljevanju.

Potrebujemo Marijino pomoč,
da nas pokrije s svojim plaščem
pred nevarnostjo, ki nam grozi.

DON BOSKO

S tem pa nam je podeljena še posebna milost, da nas Marija vodi k Jezusu: »Po Mariji k Jezusu.« Kristusova mati nam kaže na svojega Sina in nam kakor v Kani govori: »Karkoli vam poreče, storite!« Kaže nam Kristusa na križu, v evharistiji in v Cerkvi.

Vemo, da nas naslov »Pomoč kristjanov« spominja na težke čase preizkušenj, javnih nevarnosti, bolezni, velikih težav za vero in na boje za družbene svoboščine vernih ljudi. Ko je don Bosko v svojem delu »Čudesda Božje Matere, ki jo kličemo z imenom Marija Pomočnica« (Turin 1868) govoril o pobožnosti do Marije Pomočnice in Matere Cerkve, je opozoril, da pri tem ne gre toliko za zasebne prošnje, temveč za velike in bližnje nevarnosti, ki grozijo vernikom. Danes je Cerkev sama napadena: napadajo jo v njenih nalogah, v svetih ustanovah, v njenih služabnikih, v njenem nauku in disciplini, napadajo jo kot katoliško Cerkev, kot središče resnice, kot učiteljico vernikov.

Predanost Mariji Pomočnici kristjanov in materi Cerkve zahteva od nas pogum in vztrajnost prerokov in miroljubnih borcev, kakor je to bil tudi don Bosko v tako negotovih in zapletenih okoliščinah.

»NAJ ZELO LJUBI MARIJO«

s. IVANA DEVETAK, hči Marije Pomočnice

S. MILENA DERLINK, FMA

Tako kot mnogo drugih deklet so tudi njo salezijanci poslali v Italijo, da bi postala hčerka Marije Pomočnice. V Nici je naredila preobleko, nato pa je bila premeščena v noviciat v Livorno, kjer se je skrbno pripravljala na zaobljube. Bila je inteligentna in odprta, zato so jo predstojnice poslane študirat, da bi postala vzgojiteljica v otroškem vrtcu. Ubogala je, saj je v tem prepoznavala Božjo voljo, čeprav se je s težavo učila novega jezika.

Po zaobljubah in študiju je začela z vzgojnim delom v vrtcu. Njena ravnateljica je bila zadovoljna z delom. V njej je videla tudi zvesto redovnico z veliko dobre volje in zvesto v svojih dolžnostih, pa tudi ponižno, saj je preprosto znala prositi odpuščanja za vse svoje napake. Toda sama, ki bi rada

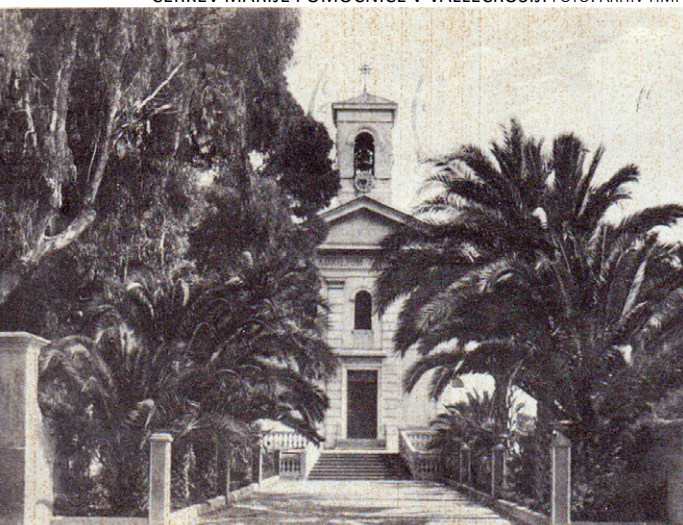
vse delala s popolnostjo, je v svojem delu videla preveč napak. Predvsem se ni znala vselej dobro izražati v italijanščini, pa tudi narečja, ki so ga govorili otroci, ni vedno razumela. To, da ni mogla delati tako dobro, kot je želela, ji je povzročalo trpljenje.

Zato so jo poslali v Bordighero, kjer je bila pomočnica vzgojiteljice. Tu je imela manj odgovornosti in po treh letih si je nabrala tudi več izkušenj. Vzgojiteljici je bila v veliko pomoč s svojo urejenostjo, skrbjo za red in čistočo, pa tudi s prijaznim pristopom do otrok.

Po treh letih, ko je bilo vedno več gojenk, se je pokazala potreba po večji kapeli. Ker niso našli primernejše sestre za zakristano, so nalogo zaupali njej. Tega je bila zelo vesela, saj je tako imela priložnost, da je večino časa preživela ob Jezusu v kapeli. Njena ravnateljica priča, da je bila kot zakristana idealna: pozorna, tiha, natančna, nič ni zanemarjala ali kaj pozabila ob praznikih ali samo ob vsakodnevnih molitvah. Vedno, ko je šla mimo tabernaklja, je lepo in zbrano pokleknila, tudi če je bilo to nešteto krat na dan in tudi ko je imela v rokah težke vaze cvetja. Tako je k spoštovanju in pozornosti do evharističnega Jezusa vabila tudi druge, ki mogoče niso bili tako pozorni. Najbolj vesela je bila, kadar so gojenke prinašale rože za kapelo. Z umetniškim čutom je pripravila aranžmaje in jih postavila blizu tabernaklja kot znamenje svoje ljubezni in ljubezni gojenk. Povsod sta bila red in čistoča. Kapela je bila res prostor molitve, mogoče tudi zato, ker je za ta prostor skrbela oseba, ki je bila v harmoniji in polna notranjega bogastva, saj je zelo ljubila Jezusa.

Njena ljubezen do Boga se je izražala v ljubezni do drugih. Ena od sester skupnosti

CERKEV MARIJE POMOČNICE V VALLECROSIJI FOTO: ARHIV HMP

ZAVOD V BORDIGHERI, VALLECROSIA

FOTO: ARHIV HMP

pripoveduje, da je nekoč šla v zakristijo in prosila s. Ivano, naj ji posodi dve stojali, ki bi ju potrebovala v razredu. S. Ivana je ravno končala z urejanjem rož v kapeli. Vsa stojala je uporabila. Toda takoj se je pre-magala in bila sestri pripravljena odstopiti toliko stojal, kot jih je želela, sama pa je na novo uredila kapelo.

**Sestra Ivana Devetak FMA
se je rodila 30. 10. 1901 v Gorici.**

**Prve zaobljube je naredila
v Livornu (Italija) 5. 8. 1925,
večne pa 5. 8. 1931.**

Umrila je v Genovi 15. 1. 1946.

Vse v skupnosti so jo imele rade. Vedele so, da se iz nje lahko tudi ponorčujejo, saj jim ni nikoli zamerila ali bila užaljena. Večkrat je naredila tudi kakšno napako v izgovorjavi italijanskih besed, kar je povzročilo smeh pri drugih, toda ni bila užaljena, ampak se je tudi sama po tistem smehljala. Bila je resnicoljubna, vztrajna in odločna, predvsem ko je iskala tesen odnos z Bogom. Močna in odločna pa se je pokazala tudi v bolezni. Po desetih mesecih, ko so ji odstranili tumor, se je bolezen ponovila, kar so zdravniki predvidevali, saj tumorja niso mogli

povsem odstraniti. S. Ivana je zahtevala, da bi jo pregledali v bolnici v Genovi, kjer so bili boljši specialisti. Tega ni zahtevala zato, ker bi bila tako navezana na življenje, ampak ker se ji je zdelo, da je njena dolžnost, da naredi vse, kar je v njeni moči, da bi ozdravela. Ko pa so tudi tam zdravniki potrdili, da ni več pomoči, se je z mirnostjo in vdanostjo začela pripravljati na svoje bližje srečanje z Bogom v večnosti.

Večkrat je prosila bolničarko, naj ji pove kakšen vzdihljaj, da bi ga lahko imela v mislih in v srcu. Ko so jo prosili, naj pove kakšno priporočilo za svojo nečakinjo, tudi FMA, je rekla: »Povejte ji, naj bo ponižna in naj zelo ljubi Marijo.« Potem je s posebnim žarom v očeh dodala: »Če sem v teh zadnjih trenutkih tako vesela, je zato, ker sem vedno imela zelo rada Marijo.« Potem je s slabotnim glasom zašepetala ravnateljici: »Povejte sestrām, naj se v mojem imenu zahvalijo Gospodu za toliko milosti, ki mi jih je dal.«

Na večer 14. januarja je prosila duhovnika, naj moli molitve za umirajoče. Pozorno jim je sledila, nato pa večkrat poljubila križ. Dodala je še: »Jutri zjutraj bom prejela Jezusa kot popotnico in tako bo moj potni list za nebesa potrjen.« Toda že pred zoro je mirna in vedra s prižgano svetilko žive vere odšla naproti Ženinu.

■ Povzeto po *Facciamo memoria*.

ZDRAVA, MARIJA

IZGUBLJENA

Pred mnogimi leti je bila Bazilika svete Marije Velike v Rimu še obdana s polji, glas njenih zvonov pa se je, posebno ob večerih, širil zelo daleč ter vabil k

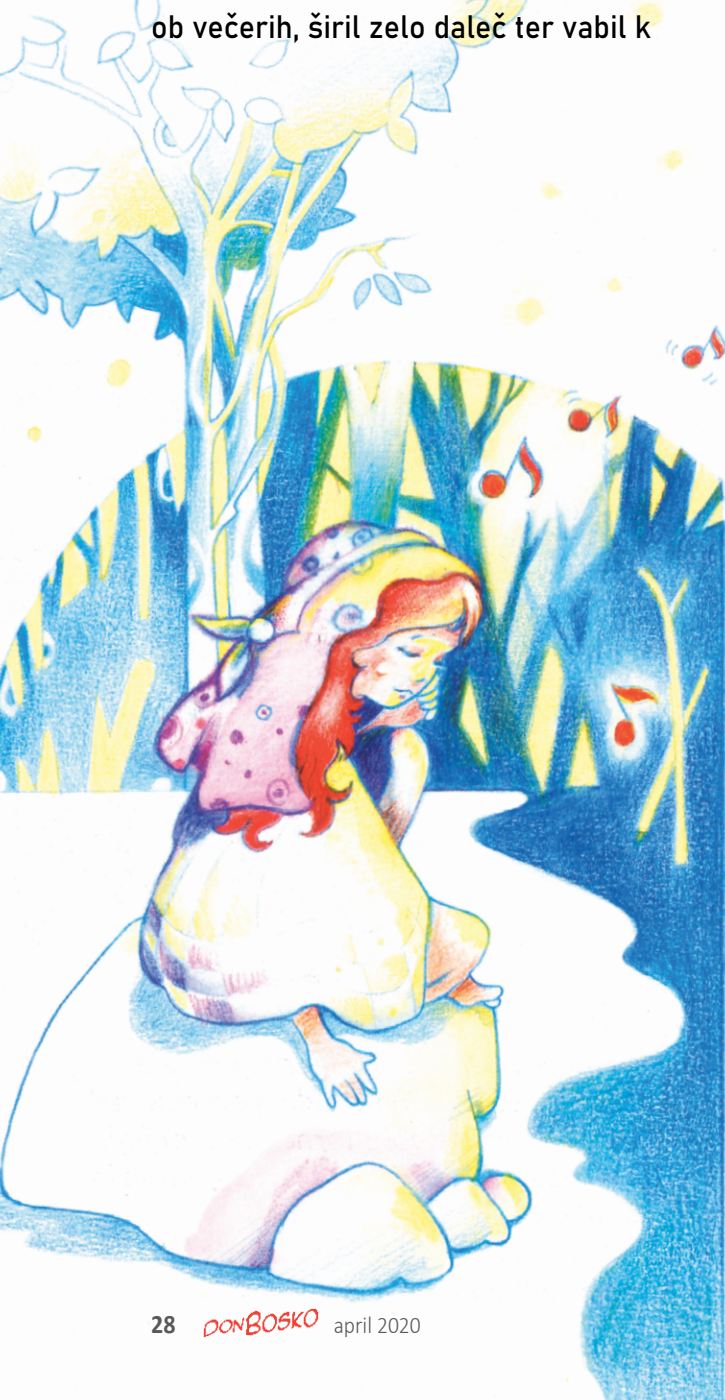
molitvi vse prebivalce, razpršene po okoliških kolibah.

Iz ene od teh kolib je nekega dne odšla deklica Marija na obisk k sorodnikom daleč na deželi.

Marija je mislila, da dobro pozna pot. A ko jo je dohitela noč, ni več vedela, kje je, tako da se je izgubila med stezami in potkami ter ni našla prave poti domov.

Ko se je tako vrtela v krogih in postajala vedno bolj zmedena, je sedla na kamen in planila v silovit jok. A ponoči ni nihče hodil po tistih poteh in ji ni mogel nihče pomagati. Spomnila se je na nebeško mater Marijo in začela moliti zdravamarijo. Ko je prišla do besed: »prosi za nas, zdaj...«, je zaslišala glas zvonov. Zven se je širil in ponavljal kot vztrajen glas sredi noči.

Deklica je sledila temu glasu in se preko stezic znašla pri Baziliki svete Marije Velike, od koder se je lahko vrnila domov.

Zgodba je iz knjižice *Zdrava, Marija*, ki jo je napisal Bruno Ferrero. Ilustracija Marinella Cesale. Izdala založba Salve.

Od tedaj se zvon v zvoniku vsako noč ob enih oglasi za kakšno minuto. Imenujejo ga *Izgubljeni* in spominja na deklico, ki se je izgubila na rimskih poljanah, ter na mnoge, ki se danes izgubljajo v mestih sveta.

Zvonovi po cerkvah zvonijo tudi danes, da spomnijo ljudi na to, kar so pozabili. Obenem oznanjajo pomembno resnico: Bog nikoli ne pozabi na svoje otroke in jih vedno znova kliče. V naših mestih je preveč hrupa: kdo sploh še sliši glas zvonov? Ponekod bi jih celo radi popolnoma utišali. Toda tako lepo jih je

slišati oznanjati praznike ali bolečino, vabiti k molitvi in k sveti maši. Kot v priliki o dveh sinovih Bog pričakuje vrnitev svojih sinov. Da tudi izgubljena ovca najde pot domov.

V vsaki župniji je zvonik, ki ljudi spominja na pot v nebesa.

SAD DUHA

MARKO KOŠNIK, SDB
INŠPEKTOR

28. vrhovni zbor Družbe sv. Frančiška Saleškega se je predčasno zaključil v soboto, 14. marca 2020. Slovesno somaševanje je v svetišču Marije Pomočnice v Valdoccu vodil ponovno izvoljeni vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime. Zbor je namesto 49 dni trajal le 28, torej 21 dni manj, kot je bilo načrtovano.

PONOVNO V VALDOCCU

28. vrhovni zbor si bomo zapomnili po več dejstvih. Med prvimi je ta, da je ponovno potekal v Turinu, zibelki salezijanske karizme. Don Bosko je prvi vrhovni zbor sklical 5. septembra 1877 v Lanzu nad Turinom. Zadnji zbor v Valdoccu je potekal natančno pred 62 leti.

Na zboru je sodelovalo 222 rednih zborovalcev in prek 30 povabljenih gostov. Našo inšpektorijo sva zastopala prof. Bogdan Kolar in Marko Košnik. Prva naloga zborovalcev je bila, da odgovorimo na glavno vprašanje: »Kakšni salezijanci za mlade danes?«

Da bi prišli do odgovora, smo izbrali pot razločevanja v treh korakih: poslušanje, razlaganje, izbiranje. Obravnavali smo tri tematska jedra: prioritete salezijanskega poslanstva med mladimi danes; profil salezijanca za mlade danes; skupaj z laiki v poslanstvu in formaciji.

Posebnost zbora je bila tudi njegova digitalizacija in ekološka usmerjenost. Imeli smo notranje omrežje z svojim portalom, na katerem smo lahko dostopali do dokumentov zbora, na dosegu rok so bili vsi podatki

družbe, na voljo smo imeli vse informacije. Tudi prijava za besedo in volitve so potekale s preprostim klikom v posebnem sistemu, ki je zagotavljal varnost in diskretnost. Več kot leto dolge priprave in natančen program sta pomenila, da bo vse potekalo gladko.

KORONAZBOR

Vse bolj pa je potek zbora začel ogrožati zunanji dejavnik oz. tihi gost, ki se je vsilil v malodane vsak pogovor in je nehote postal tema št. 1: širjenje koronavirusne bolezni COVID-19.

Ob prihodu so nam strokovnjaki na računalnike naložili nov antivirusni program, toda nihče ni pomislil, da bo 28. vrhovni zbor zaznamoval virus druge vrste. Zgodilo se je soočenje s pandemijo koronavirusa. Hitro smo se znašli in se zaščitili tudi pred tem virusom. Storili smo po don Boskovem zgledu. Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime je blagoslovil svetinjske Marije Pomočnice. Nato je vsakemu zborovalcu izročil eno, da bi jo nosil z vero in zaupanjem v Marijo Pomočnico. Pod njenim plaščem smo bili varni. Nihče od 250 zborovalcev do sedaj še ni zbolel.

Čeprav smo do zadnjega upali, da se to ne bo zgodilo, smo zaradi izrednih razmer in ukrepov italijanske vlade 28. vrhovni zbor predčasno zaključili. Prvič v zgodovini. Vse je enkrat prvič, zato je tudi 28. vrhovni zbor postal poseben, saj se bo v salezijansko zgodovino zapisal kot koronazbor.

KAJ SO NAM POVEDALI MLADI?

Prvi teden je bil namenjen duhovni pripravi in poglabitvi ter predvsem poročilom in pregledu stanja naše Družbe na svetovni

SLOVENSKO DARILO VRHOVNEMU PREDSTOJNIKU

ravni. Slovesnega odprtja zбора so se udeležili nekateri kardinali in salezijanski škofje, med njimi Peter Štumpf, vrhovna predstojnica sester FMA, mati Yvonne Reungoat, in drugi voditelji vej salezijanske družine.

Osebnost me je prevzelo dejstvo, da je salezijanska družba, ki jo sestavlja ca. 15.000 članov, res globalni organizem in da sem lahko njen aktivni član. Vsako mnenje je dragoceno. Bolj kot jasni odgovori je dragocena izkušnja deljenja, izkušnja skupne hoje in poti. Bogastvo ni v črki, na papirju ali v zaključnem dokumentu, ampak v zavesti edinosti in hkrati enkratnosti vsake osebe. Smo na poti skupaj z mladimi. In ko to seštejemo, lahko ugotovimo, kako močno Duh deluje po salezijancih v svetu mladih danes. Če to ni delo Duha!

Drugi teden se nam je pri razpravi o mladih današnjega časa pridružila skupina mladih iz različnih koncev sveta. Predstavili so se celotnemu zboru in prisluhnili prvemu osnutku dokumenta, ki je izhajal iz našega pogovora in poslušanja.

Izpostavili so predvsem naslednje: da od nas pričakujejo predvsem bližino, da jih poslušamo in jih sprejemamo take, kot so, tudi tiste pod vplivom teorije spola; da smo več med mladimi in manj upravniki; da o

spremljanju ne samo govorimo, ampak ga tudi zares živimo, to pomeni, da smo njihovi pravi in verodostojni učitelji v veri; da šepamo na področju naših sobrarskih odnosov v skupnosti in to jih zelo boli; da ovrednotimo ženski vidik v naših okoljih (vidik matere Marjete) in da smo pozorni tudi na čustveno zrelost in vzgojo; da smo bolj kredibilni in verodostojni na področju zlorab; da damo poudarek ekologiji; da se še bolj zavemo pomena digitalnega sveta mladih; da živimo v zavesti, da smo prav mi don Bosko današnjega časa. Mladi so prispevali svoj del in pustili močno sled v naših srcih. Ne bom pozabil njihovega glavnega sporočila, ki ga povzemam v eni povedi: »Ljubite nas mlade, da bomo mi lahko ljubili vas.«

“

Zvesto življenje karizme je nekaj bogatejšega in spodbudnejšega od preprostega opuščanja, umika ali prilagajanja hiš ali dejavnosti; vključuje spremembo miselnosti v odnosu do poslanstva, ki ga je treba uresničiti.

PAPEŽ FRANČIŠEK SALEZIJANECM

”

KORAK V PRIHODNOST

Zadnji teden smo v mnogih pogovorih, iskanjih in raznih prepletih doživljali močno delovanje Svetega Duha. Med nami je zavladala čudovita edinost in povezanost, tako da smo z veliko večino že v prvem krogu izvolili oz. ponovno potrdili vrhovnega predstojnika. Za njim smo v naslednjih dneh izvolili še svetovalce.

Vrhovni predstojnik je ob koncu zбора svoj govor zaključil v ozračju močnega prepričanja in odločnosti, da za naslednje šestletje ne potrebujemo drugega kot preprosto in močno vero v Gospoda, zaupanje v don Boskovo karizmo in praktično strategijo.

»GOSPOD NE BO UŽALJEN«

TOMAŽ STOJC, SDB

V preteklih tednih mi je na misel prihajala vrstica pesmi K tebi, Jezus ljubeznivi: »Kdo sem jaz? Le prah sem zemlje, ti vesoljstva si vladar.« Ob vsej pandemiji, ki je priklenila mnogo življenj na posteljo in ustavila mnogo obveznosti po državah, bi lahko resnično priznali svojo majhnost pred Vladarjem vesoljstva.

Tudi v času, ko je živela mama Marjeta, je po Piemontu razsajala kuga. S svojo matersko ljubeznijo je skrbela za fante v Oratoriju in obolele za kolero. Fantom, ki so pomagali obolelim, je ponavljala: »Ko boste bolnike oskrbeli, si umijte roke s kisom. Ko steklenico spraznite, pridite po drugo. Svetujem vam, ubogajte me, kajti Gospod pravi: 'Pomagaj si sam in dobri Bog ti bo pomagal'« (MB V, 88).

O neskončni predanosti mame Marjete do obolelih pa priča naslednji dogodek. V času kolere je primanjkovalo svežega perila in posteljnine. Mati je razdala vse, kar so imeli. Nekega dne priteče fant in zadihan reče: »Težko bolnega moramo prenesti v lazaret, nimamo pa ustrezne rjuhe. Ali jih res ni več,

“

Ob praznovanju velikonočnih praznikov Vam želim, da okrepite vero v Vstalega, ki edini daje novo in večno življenje.

”

mama?» Malo je pomislila, potem pa odšla v cerkev sv. Frančiška Saleškega, snela oltarni prt in ga dala fantu rekoč: »Vzemi za bolnika. Vem, da Gospod zaradi tega ne bo užaljen.«

Modri Sirah pravi: »Dobra žena je dober delež, daje se v deležu tistih, ki se bojijo Gospoda« (Sir 26,3). V težkih trenutkih kolere se mati Marjeta ni zaprla vase, ni se bala Gospoda, ampak ga je še bolj iskala in mu stregla v bolnih.

Vsaka preizkušnja in trpljenje je priložnost, da se bližamo Bogu v molitvi ter v služenju bratom in sestrām. Kako smo mi izkoristili ta čas preizkušnje?

Riž po piemontsko

SESTAVINE

250 g riža, 4 žlice naribanega parmezana, 1 čebula, 1 dcl suhega belega vina, 1 l jušne tekočine, 40 g masla.

PRIPRAVA

Čebulo narežete in jo popražite na polovici masla. Dodajte riž ter pražite 2 minuti. Ob mešanju ga zalijte z vinom. Ko vino izhlapi, rižu počasi dodajte jušno tekočino in pustite kuhati 15–16 minut. Ob koncu riž ne sme biti čisto suh, ampak vlažen. Riž začinite s parmezanom in preostankom masla. Pred serviranjem riž pustite nekaj minut počivati.

PA BOG POŽEGNAJ!

FOTO: PRIMOCHEF.IT

ČAS MILOSTI

MIHAELA ŽÖKŠ, PREDSEDNICA ZMP MURSKA SOBOTA

Člani Združenja Marije Pomočnice Murska Sobota, Maribor in Ljubljana Rakovnik smo imeli od 21. do 23. februarja 2020 duhovne vaje v Marijanišču v Veržeu.

Vodil jih je salezijanec Tone Ciglar, narodni duhovni voditelj ZMP. Z nami je bila tudi s. Cecilija Hozjan HMP, duhovna voditeljica ZMP Murska Sobota, pridružil pa se je tudi duhovni voditelj skupine Ljubljana Rakovnik, salezijanec Janez Suhoveršnik.

Okrog 50 zbranim so dnevi minevali v skupni molitvi rožnega venca, hvalnic, prisluhnili smo pripravljenim premišljevanjem in seveda vsak dan sodelovali pri sveti maši. To je bil čas milosti z osrednjo mislijo, da nas Jezus ljubi in kako naj bi ga tudi ljubili v vsakdanjih okoliščinah ter v predanem življenju ob Mariji, pomočnici kristjanov.

Srečanje smo začeli z molitvijo križevega pota po zadnji poti Božjega služabnika Danijela Halasa na Hotizi. To je bila tudi priložnost za spoznavanje Božjega služabnika

in obenem možnost izročitve svojih križev Jezusu. Pogovarjali smo se o vsebini Vezila vrhovnega predstojnika za leto 2020, ki se glasi »Dobri kristjani in pošteni državljani«. Beseda je tekla tudi o Pismu vrhovnega predstojnika Ángela Fernándeza Artimeja ob 150. obletnici ustanovitve Združenja Marije Pomočnice, ki ga je napisal za VIII. kongres ZMP.

Spoznavali smo, kako naj gojimo zavest pripadnosti Združenju z zavedanjem svojega zdravega ponosa. Vključujemo se po zmožnostih in s srcem in s tem postajamo dejavni, dobri, praktični kristjani. Svetost je enoten cilj, poti do nje je več. Pri don Bosku je bila beseda združenje zelo pomembna: dva skupaj naredita več kot pa vsak posamezno. Dovolimo Svetemu Duhu, da deluje v srcu, v globini tega, kar smo in kar čutimo. Hvaležni za vse Božje dobrrote sprejemajmo največji dar: Njega samega med nami. »Svetost je delovna obleka za vsak dan posebej.« Krepimo ljubezen do matere Marije in jo oznanjajmo z don Boskovo strastjo. Drug drugemu pomagajmo rasti v ljubezni do Boga: »Vera se utrjuje s podarjanjem.«

VESELJE EVANGELIJA Z DON BOSKOM

*Takorekoč
obvezno branje
za vsakega člana
salezijanske
družine*

Nekateri začnejo vihati nosove že ob misli, da bi don Bosko lahko služil kot zgled sodobnega evangelizatorja, češ: saj je vendar živel v popolnoma drugačni družbi od današnje!

In vendar so razni teologi in drugi strokovnjaki tega svetnika z neverjetnim pastoralnim čutom za moralno in duhovno odrešenja vsakega človeka (ne le mladih) označili kot značilca Drugega vatikanskega koncila. Zato se od njega še vedno lahko marsikaj naučimo.

Tudi mi smo v Cerkvi poklicani evangelizirati v slogu našega don Boska, ki si je drznil tvegati! Naša temeljna naloga je ljudem »govoriti o grdobiji greha in o dragocenosti kreposti«, kot je devetletnemu Janezu v sanjah naročil Gospod. Največja krepost pa je občestvo s samim Jezusom, v moči Njegove milosti, ki prebiva v nas.

Da ne bi izgubili evangeljskega veselja, ki ga je don Bosko izžareval med svojimi fanti in sodelavci, nam je na pomoč priskočil papež Frančišek s svojo prvo apostolsko spodbudo *Veselje evangelija*. V 25. členu spodbude poudarja, da ima to, o čemer v njej govori, »programski značaj in pomembne posledice«.

Na kakšen način torej lahko salezijanska družina v Cerkvi uresniči to Frančiškovo spodbudo?

♦ 29 AVTORJEV

SDB, HMP, sotrudniki, bivši gojenci in drugi člani salezijanske družine

♦ 250 STRANI

Komentarji in razlage posameznih členov ter pričevanja iz konkretnega življenja

♦ SALEZIJSKI KLJUČ

»Kot vzgojitelji in evangelizatorji se moramo goreče zavzemati za mlade in tako prispevati k uresničevanju Božjega načrta.«

Ángel Fernández Artime

♦ PREDGOVOR

Neposredno vabilo papeža Frančiška

»Prepričan sem, da bo branje teh strani koristilo don Boskovim sinovom in hčeram po vsem svetu, pa tudi vsem drugim, ki so deležni salezijanske pedagoške karizme. Na njih bodo našli številne predloge za to, kako razumeti današnje razmere in prenoviti vzgojno-izobraževalne procese v korist otrok in mladih našega časa.«

PAPEŽ FRANČIŠEK

Cena knjige v prednaročilu: 15,00 €

narocila@salve.si ♦ 059 339 400

Ob don Boskovem prazniku so sobratje slovenske inšpektorije obiskali slovenskega salezijanca Rudija Borštnika, ki kljub visokim letom dejavno sooblikuje življenje salezijanske ustanove v albanskem Skadru.

V mesecu januarju je iz Marijinega doma pet zaporednih torkov prijetno dišalo, saj je osem žena pod vodstvom s. Milene Derlink na kuharskem tečaju pridobivalo kuharske veščine za razveseljevanje lastnih družin. Jedi so jim odlično uspevale, gotovo tudi zaradi ljubezni, ki so jo vanje vložile.

Salezijanci sodelavci z vseh koncev Slovenije so se februarja zbrali v Želimljah na duhovni obnovi, ki sta jo vodila Klemen Balažič in s. Martina Golavšek. Poleg papeževe spodbude *Kristus živi* so se poglobljali tudi v *Vezilo 2020*.

Druga sezona katehez za študente in mlade v poklicih je prinesla tri nova srečanja. Klemen Balažič je mlade nagovoril s temami *Molim, torej sem*, *(Ne)potrpežljivost v odnosih* in *Odpustanje ni opcija*.

Sezono večerov SKG smo v letu 2020 nadaljevali z 'domačo' novoustanovljeno skupino *Mesto na gori*. Obiskovalcev se je kar trlo v 'premajhni' dvorani gradu Rakovnik in imeli so kaj doživeti. Odlično vzdušje in lep obisk je bil tudi na februarjem večeru, ki je gostil *SMC Sevnica band*.

Mladi salezijanci in kandidat so se konec februarja odpravili na Uskovnico, ker so preverili, kako napreduje obnova ter se povezali ob doživetjih zimskih radosti.

Medtem ko se je v Marjinem domu januarja zaključil začetni italijanski tečaj, se je v istem mesecu začel začetni tečaj angleškega jezika. Hkrati pa skozi celo leto enkrat tedensko poteka nadaljevalni angleški tečaj pod vodstvom s. Barbare Poredoš. Udeležuje se ga pet zelo zagnanih gospa. Skupaj obnavljajo znanje časov, se urijo v angleški konverzaciji in spoznavajo posebnosti britanske in ameriške kulture. Nekaterim je pridobljeno znanje prav prišlo tudi v tujini.

Salezijancu Jožetu Mlinariču, misijonarju v Ruandi, so 29. februarja pripravili slovesno praznovanje ob njegovi 80-letnici življenja.

Skoraj 40 salezijancev se je od 8. do 13. marca zbralo v Veržeju na letnih duhovnih vajah. Pridigar Maks Ipavec je s svojo kleno besedo, življenjskimi primerami in osebnim zgledom udeležencem vžigal ognja vere.

Letošnje pastoralno leto birmanske skupine iz različnih koncev Slovenije nagovarja lik sv. Petra, predvsem pa njegov živi odnos z Gospodom in vera, ki jo je ob njem poglobljajal. V vikendih za prvoobhajance otroci poglobljajo sv. mašo prek štirih pojmov, povezanih z Jezusovimi gestami nad kruhom: vzeti–izbrati, blagosloviti, razlomiti in darovati. Zelo radi pečejo kruh in hostije.

Sodelavci v Marijinem domu skušamo tako birmancem kot prvoobhajancem dati dobro popotnico v življenje najprej prek odnosa, pa tudi prek raznih dejavnosti, petja, igre, molitve itn. Pomembno se nam zdi, da mladi ne samo vedo, ampak tudi čutijo, da so pri nas sprejeti in ljubljene Božji otroci, za katere ima Bog posebni načrt v življenju. On se jim razodeva na različne načine, le srce mu je treba odpreti.

Salezijanski mladini, ki organizira srečanje na vsaki dve leti, je na hladno nedeljo, 9. februarja, uspelo zbrati več kot 330 mladih iz 27 župnij. Slavnostno mašo je daroval salezijanski inšpektor Marko Košnik. Dogodek so s svojo pomočjo obogatili prostovoljci, glasbeniki, dirigentka Anamarija Jemec in rakovniška salezijanska skupnost, ki tovrstna srečanja zborov gosti že več kot 25 let.

Ob 20. obletnici PUM-o Celje so pripravili kar nekaj prireditev: srečali so se nekdanji udeleženci in mentorji; v City-centru Celje so z umetniško instalacijo upodobili stiske današnjih mladih; 5. marca pa je potekala okrogla miza z naslovom Vidite mojo senco (*Mladostniki v primežu sodobne družbe*).

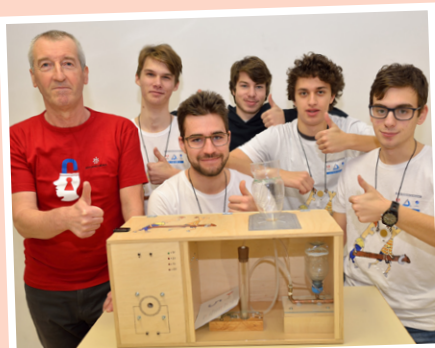
Zaradi COVID-19 smo v marcu uspeli izpeljati le prvi termin Postnih duhovnih vaj na Bledu. Letošnji poudarek, medsebojni odnosi, so nekaj živega, potrebnega truda in negovanja, kar lahko v teh časih 'izolacije' občutimo še toliko bolj. Preko pristnih odnosov pa v naša življenja vstopa Jezus. In kaj je lahko lepšega v pričakovanju velike noči?

Alojzij Slavko Snoj je 21. marca v krogu salezijancev v kapeli Majcnove hiše na Rakovniku obeležil 50 let duhovništva.

Koronavirus je okrnil tudi PSAO-te in poskrbel za polovično izvedbo pomladanskih srečanj (v Vipavi, Mariboru in Novem mestu). Tam so bili animatorji deležni pestre velike igre, delavnic in molitve, se naučili himno ter spoznali vrednote in vsebinska izhodišča posameznih oratorijskih dni.

Ekipa tekmovalcev Gimnazije Želimlje je pod vodstvom mentorja Petra Šlajpaha tudi letos pometla z mednarodno konkurenco v odpiranju fizikalnih sefov, ki ga organizira Weizmanov inštitut iz Rehovota v Izraelu.

V Veržetu so, kot že vrsto let, organizirali duhovne vaje za ministrantke in ministrante, ki so prišli iz Lendave, Grada, Pečarovcev, Kapele, Radencev, Zreč, Ljutomera in Celja.

Štefan A. Ferenčak SDB (1920-2019)

Rodil se je 1940 v Odrancih očetu Štefanu in materi Mariji kot drugi od štirih otrok. Salezijanec je postal 1956. Že takrat ga je krasila ljubeznivost, prijaznost in veder značaj, na drugi strani pa ljubezen do glasbe. V duhovnika ga je posvetil škof Pogačnik I. 1965 v Ljubljani. V tem letu se je prvič spoprijel z vodenjem rakovniškega mešanega zbora in ta izkušnja ga je zaznamovala za celo življenje. Njegova duhovniška služba se je začela na Kodeljevem, kjer se je zavzel za ustanovitev mešanega pevskega zbora. Leta 1970 je bil imenovan za župniškega upravitelja. Pospeševal je nadaljnjo ureditev cerkve, postavil zvonik in župniške prostore.

Želja po študiju glasbe ga je gnala na dunajsko univerzo. Na Dunaju je deloval v več župnijah, še zlasti med Slovenci, ustanovil je Slovenski pastoralni center. Jeseni leta 1989 se je vrnil v Maribor. Postal je ravnatelj Orglarske šole (do 2009) ter bil vključen v pouk na Teološki fakulteti. Po enem letu je nadaljeval doktorski študij in ga sklenil z disertacijo z naslovom *Lepa si, lepa si, roža Marija* (1993). Nato je deloval kot glasbeni pedagog, ravnatelj stolnega kora v Mariboru, učitelj cerkvene glasbe in liturgičnega petja na Teološki fakulteti v Mariboru in Ljubljani, svetovalec pri izdelavi novih orgel, sodelavec pri reviji *Cerkveni glasbenik*, bil je član predsedstva Mednarodnega delovnega združenja za himnologijo (1999) ter član Slovenskega Cecilijinega društva. V letu 2004 je bil izvoljen za docenta s področja liturgike na Teološki fakulteti v Ljubljani.

Svoje duhovniško in salezijansko življenje je živel v predanosti cerkveni glasbi. Z objavami člankov v raznih revijah je kazal svojo predanost in ljubezen do duhovnosti, ki se razodeva po glasbi. Pospeševal je cerkveno zborovsko petje, pripravljal mesečne oddaje *Župnijski zbori pojo* in dokumentarne oddaje s področja sakralne glasbe na mariborskem radiu (1995–2003).

Kot pobudnik in usmerjevalec je spremljal skupine pevcev in pevk ter *Revijo zborov mariborske škofije*. V zadnjih letih je z veliko vztrajnostjo in strokovnostjo ustvarjal obsežno zbirko najstarejših cerkvenih pesmaric in molitvenikov s področja srednje Evrope. Leta 2015 je ob zlati maši v domačem kraju Odranci prejel naziv častnega občana.

Kot salezijanec in duhovnik je bil dobra zemlja, kamor je Sejalec vsejal mnoga semena, ki so dozorela v velik duhovni sad – kar lahko potr-

dijo mnogi pevci – g. Štefan jih je z ljubeznijo vodil, se razdajal kakor vsakdanji kruh s svojo premočrtnostjo, uglajenostjo, kakovostjo, neizmerno prijaznostjo in globoko duhovnostjo.

Povsod je izkazoval neizmerno zavzetost in željo po boljšem, po svetem. Po vzoru don Boska je neutrudno in predano delal za Božje kraljestvo, za potešitev konkretnih stisk in potreb ljudi. Glasbo je uporabil kot odlično pedagoško in duhovno sredstvo. Pesem in glasba namreč ustvarjata ozračje veselja, upoštevanje ritma in sozvočja pa nevsiljivo vzgaja.

Marko Košnik, inšpektor

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Venčeslav Balažic, Dokležovje; Ančka Bernik, Škofja Loka; msgr. Franc Bole, Koper; Marija Car, Ljubljana Šentvid; Mihaela Dreml, Praproče; Štefan A. Ferenčak, SDB, Maribor; p. Leopold Grčar, OFM, Brezje; Ada Gregorič, Vogrsko; Štefan Komar, oče FMA, Gorje; Leopold Koren, Ljubljana; Jožefa Kotnik, Podsreda; Ivan Lesjak, Celje; Evgen Lisjak, Zalošče; Andrej Maroša, Melinci; Marija Maroša, Melinci; Metod Merzel, oče FMA, Razbore; Marija Ruparčič, Retje; Ivanka Rupnik, Godovič; Ljudmila Samsa, Retje; Franciška Štekar, Novo mesto; Martin Štuhec SDB, Argentina; Jožef Štumpf, oče SDB, Beltinci; Marica Titl, Slovenske Konjice; Štefan Tivadar, Dokležovje; Rezka Turk, Draga; Cecilija Zabret, mati FMA in SDB, Komenda.

Štefan Komar (1935-2020)

Ata Štefan je moral v svojem otroštvu zaradi vojnih razmer večkrat menjati svoj dom. Med drugim je s svojimi starši in sestro štiri leta preživel v nemškem taborišču. To ga je zaznamovalo za celo življenje. Z mamo Brigito sta v svoj skromen, a ljubeč dom v Krnici (župni-

ja Gorje) sprejela osem otrok. Vedno se bomo spominjali, kako rad se je z nami igral, nas učil smučanja, telovadbe in seveda dela, ki ga ni manjkalo. Zvečer je vzel kitaro in skupaj z mamo smo veliko prepevali; najrajši Marijine pesmi.

Mamina prezgodnja smrt je bila za nas vse zelo boleča, najbolj pa zanj, ki se je brez nje težko znašel. Bali smo se zanj, zato je ata nekaj let preživel v Domu Beltinci, nazadnje pa v Radovljici. Tam, kjer je bil naša ata, tam je bil naš dom in tam nas je bil vedno bolj vesel. Hvaležni smo Bogu in Mariji, da smo lahko vsi skupaj ob njem preživeli tudi njegove zadnje ure in se hvaležno od njega poslovili. Hvala tudi vsem vam, ki sta našega ata imeli radi in mu bili blizu. FMA

Metod Merzel (1935-2020)

Metod Merzel se je rodil leta 1935 v župniji Primskovo na Dolenjskem v kmečki družini z enajstimi otroki, ki jo je povezovala ljubezen, trdo delo in trdna vera. Po smrti očeta je še mlad prevzel kmetijo in jo kljub težkim družbenim razmeram zavzeto

razvijal. Leta 1969 se je poročil z Antonijo. Po sedmih letih preizkušenj, molitve in zaupanja so se jima začeli rojevati otroci: Majda, Vinko, Zvonka in Jernej. Veselila sta se jih in jih vzgajala z ljubeznijo, z zgledom. Veselila sta se hčerine odločitve za poklic redovnice hčerke Marije Pomočnice ter porok drugih otrok ter devetih vnukov.

Metod je bil skromen, priazen, iz njegovih ust ni bilo slišati slabe besede, rad je pomagal vsakemu; človek žive vere, trdnega zaupanja v Boga in predanosti Božji volji, umirjen in poglobljen; zvest in goreč v molitvi. Čas bolezní je preživel predano, z voljo do življenja ter s hrepenenjem po nebesih. Gospod ga je v navzočnosti najbližjih poklical k sebi 24. januarja, pokončno, kakor je živel in tako kot je slutil svoje slovo, da: »Drevesa umirajo stoje.« FMA

Cecilija Zabret (1927-2020)

Mama Cilka, kot so jo klicali po domače, se je rodila 6. decembra 1927 kot predzadnji, sedmi otrok v globoko verni družini v Mostah pri

Komendi. Čas druge svetovne vojne in povojno obdobje tudi tej družini ni prizanašalo. Vendar je kljub trpljenju v njenem življenju prevladovalo odpuščanje in molitev rožnega venca. Že od mladih let je rada poromala k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Po poroki z Jožetom Zabretom sta si ustvarila družino na Zabretovi domačiji, na drugem koncu vasi, v Mostah. Rodilo se jima je pet otrok. Vsakega posebej je mama ob rojstvu izročila v Marijino varstvo.

Ob trdem delu na majhni kmetiji sta z očetom nas otroke vzgajala v delovne in poštene ljudi, vse pa sta prepletala z vsakdanjo družinsko molitvijo rožnega venca. Otroci smo odrasčali. Najstarejši sin Jože (SDB) ter nekaj let pozneje tudi najmlajša in edina hči Marija (FMA) sva v svoji notranjosti začutila, da naju Bog hoče v duhovniškem in redovniškem poklicu. Oba sva še zelo mlada odšla na novo življenjsko pot z blagoslovom staršev.

Ko so leta minevala, se je mama iskreno veselila rojstva vnukov in pravnukov. Skupaj s pešanjem telesnih moči je vedno bolj črpala moč v molitvi. Za nas, njeno družino, je bila kot Mojzes, ko je dvigala roke k Bogu v prošnji za svoje ljubljene. Prav tako je bilo ob trenutku njene smrti v petek, 6. marca. Bog jo je prišel iskat v tišini zgodnjih jutranjih ur. In ona ga je pričakala ... pričakala z molitvijo rožnega venca, ki ga niti med umiranjem ni izpustila. FMA

Božja služabnika RUDOLF LUNKENBEIN in SIMON BORORO

Rudolf Lunkenbein se je rodil 1. aprila 1939 v Döringstadtu v Nemčiji. V najstniških letih ga je prebiranje Salezijanskega vestnika navdušilo za misijone. Kot mladi salezijanec je odšel v Brazilijo, kjer je opravil vzgojno prakso v amazonskem misijonu Meruri. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1969. Vrnil se je v Meruri, kjer so ga staroselci *bororo* prisrčno sprejeli.

Simon Bororo se je rodil v Meruriju 27. oktobra 1937. Po osnovnem šolanju je pomagal misijonarjem v okoliških misijonih. Postal je zidar in v domači vasi poleg animacije krščanskega življenja sodeloval pri gradnji prvih zidanih hiš.

Rudolf in Simon sta bila ubita leta 1976 v obrambi zemljiških pravic staroselcev pred belimi izkoriščevalci, ki so sovražili vero in delo katoliških misijonarjev. Salezijanec Rudolfa, ki si je za duhovniško geslo izbral misel: »Prišel sem služiti in dat svoje življenje«, so ustrelili zaradi zagovarjanja pravic ljudstva *bororo*. Domačin Simon je branil življenje svojega prijatelja misijonarja in prav tako končal pod streli. Preden je umrl, je morilcem odpustil. Rudolfova in Simonova mučeniška smrt je bila pristen in ve-

rodostojen sklep njunega vsakodnevnega življenja v bratskem stiku z ljudmi, delu, oznanjevanju Božje besede, preprosti molitvi in ljubezni do nebeške matere Marije.

Uslišanje na priprošnjo častitljive Marjete Bosko

Z veseljem vam sporočam uslišano prošnjo in milost, ki smo je bili deležni na priprošnjo častitljive Marjete Bosko.

Hčerka je pričakovala tretjega otroka. Pri prvih dveh ji je po porodu kmalu usahnilo mleko, predvsem ker je pri obeh zbolela in je morala jemati antibiotike.

Tokrat sem goreče molila k častitljivi Marjeti Bosko, naj pomaga, da bo hčerka lahko otroka dojila na prsih dlje časa.

V njeni nosečnosti se je pojavila še ena težava: otrok je z glavico pritiskal navzdol in kakšne tri mesece je bila nevarnost prezgodnjega poroda.

A otrok se je rodil v devetem mesecu, zdrav in donošen. Mama je tega otroka, mojo vnukinjo Evo, dojila celo leto.

Hvala dobremu Bogu in častitljivi Marjeti Bosko. Hvaležno prilagam dar.

HVALEŽNA BABICA ŠTEFKA

	SESTAVILA MATEJA	ZADOSTITEV ZAGREH	ANTIČNA PESEM	GROBO DOMAČE SUKNO	ih DON BOSKO	SORTA JABOLK	ANDREJ NOVAK	MESTO V RUSIJO OB REKI OKA	HIMALAJSKA KOZA
	POKOJNA SLOVENSKA IGRALKA VERA				AVTO ZA KARTING DUHOVNIŠKA OBLEKA				
	PREDSTOJNICA BENEDIKT. SAMOSTANA								
	SL. PESNIK PETER						POVRŠINSKA MERA		
	ABRAHAMOVAŽENA						OČE DEVCE MARIJE		
									KAROLINA IPAVEC
ih DON BOSKO	RUMENA GLINA	PRIRODA				REKA V ARIZONI			
		DIRIGENT, MOJSTER				NEKO ČESKI SM. UČ. SKAK. JAKUB			
KOS POHIŠTVA					PREBIVALCI KRAJA IRJE LAHEN UDA-REC S PRSTI				
ZRNA SEMEN KAVOVCA				KAREL NATEK KRAŠKO VINO		ALENKA HUSIČ TUJE ŽENSKO IME		UDOBNO OBUVALO ZA DOMA	BORIŠČEV CIRKUSU
UREJENOST			RASTLINA, KI RASTE VEČLET DEL TELES						
PREBIVALEC ASIRIJE					PREMOR, PAVZA REKLO, PREGOVOR				
ih DON BOSKO	NORDIJSKI BOG GROMA PETER SVETINA			EGIPČANSKI BOG SONCA 24. IN 10. ČRKA ABC			PRIMOŽ EKART LUCIJA UŠAJ		
BITJE NEMATERIALNE NARAVE						SUROVINA ZAPLATNO			
SOLMIZACIJSKI ZLOG		SLOVENSKA PEVKA HORVAT				PASJA HIŠICA			

GESLO križanke DB 2/2020

pošljite do 25. junija 2020
na uredništvo revije Don Bosko.

- nagrada:** ročno izdelan lončeni piškotnik Centra DUO Veržej
- nagrada:** avtobiografija Toma Uzhunnalila *Preživel po čudežu*
- nagrada:** knjiga *Božji smehljaji - Sveto pismo v 145 karikaturah*
- nagrada:** knjiga *O don Bosku pripovedujejo*
- nagrada:** knjiga *Teorija spola*
- nagrada:** strip o salezijanskem bratu Artemiju Zattiju

REŠITEV križanke DB 1/2020

Izročaj se Mariji

NAGRAJENCI

- nagrada**
Petra STRAŽIŠAR, Cerknica
- nagrada**
Marko KMETIČ, Domžale
- nagrada**
Marija ČERMELJ, Ljubljana
- nagrada**
Josip JAKOPIČEK, Maribor
- nagrada**
Marjeta DOLENC, Jesenice
- nagrada**
Tatjana GROŠELJ, Laško

NORDEKAP

2. DEL

KRISTINA ANŽELJ
MLADINSKA DELAVKA, SMC RAKOVNIK

IZVIRNA SKULPTURA
PRED AVTOMEHANIČNO
DELAVNICO V SVOLVÆRJU

LOFOTI

Četrty dan našega popotovanja smo pričeli z bujenjem, zajtrkom in seveda pakiranjem, nato pa lovili trajekt, ki nas je odpeljal na Lofote. Zaradi zelo razgibane obale in fjordov ima Norveška zelo dobro urejene trajektne linije. Čakala nas je dvourna vožnja, na kateri smo občudovali fjorde z morske strani in se nastavliali sončnim žarkom, vmes pa celo prebrali številko Don Boska. ☺

Otočje Lofoti leži na severozahodu Norveške, sestavljajo ga čudoviti fjordi in visoke gore, ki štrlijo iz morja. Prebivalcev je zelo malo, zato pa smo videli toliko več ovac. Značilne ribiške vasice so sestavljene iz rdečih lesenih hišk, pred katerimi sušijo ribe, ki dajejo celotni izkušnji precej specifičen vonj.

Na Lofotih smo obiskali vikinški muzej z rekonstrukcijo velike vikinške hiše z oblekami, pohištvom (mize, stoli in postelje ter seveda poglavarjev prestol). Najbolj pogumni so si naredili tudi pravo vikinško opravo in uprizorili vikinško bojevanje, dokler nas prijazen varnostnik ni opozoril, da tega ne smemo početi in da lahko orožje samo gledamo. Na bližnji obali je zasidrana prava vikinška ladja. Na njenem krovu smo se počutili kot pravi osvajalci novih dežel.

ALTA

Tako smo naslednji dan zopet osvajali kilometre. Zapustili smo Lofote in se odpeljali do 750 km oddaljene Alte. Za pot smo porabili cel dan. Na Norveškem imajo nizke omejitve hitrosti (90 km/h na avtoce-

POGLED NA LOFOTSKO VASICO NUSFJORD S POSEBNIM RIBJIM VONJEM

NA POMOLU V SVOLVÆRJU

sti) in zelo visoke kazni. K počasni in daljši vožnji prispevajo tudi zelo vijugaste ceste ob fjordih, brez mostov, ki bi pot skrajšali. V večernih urah smo prispeli do Alte.

Večino časa smo prenočevali v kampih, sestavljenih iz majhnih lesenih hišk, ki smo jih uporabljali tudi mi, in iz prostorov za avtodome. Zvečer smo občudovali modernistično cerkev, navdušeni pa smo bili tudi

KATEDRALA POLARNEGA SIJA V ALTI

nad poslikavami v muzeju prazgodovinskih poslikav na prostem. Pračlovek je v skale vdolbel podobe severnih jelenov, medvedov, ptičev, lisic, rib, čolnov in seveda samega sebe posamezno ali v skupini lovcev.

NA SKRAJNEM SEVERU

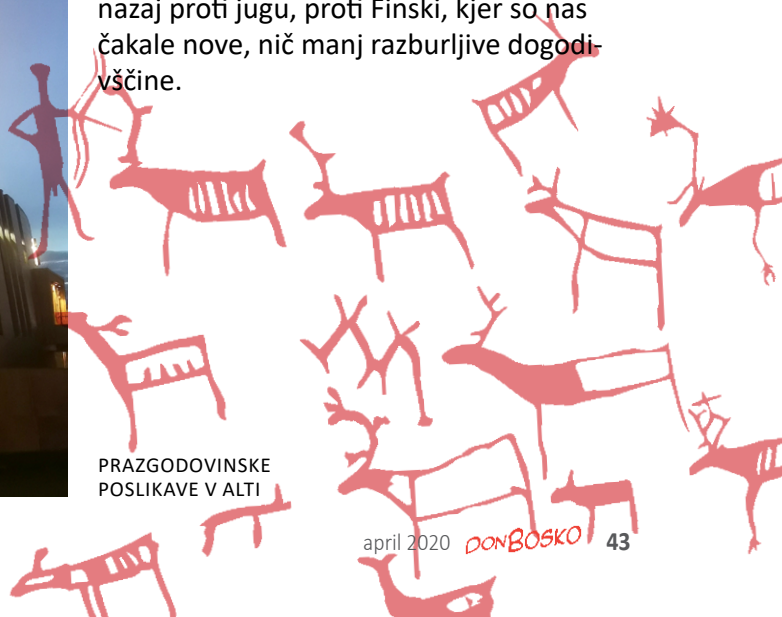
Kljub zanimivim poslikavam nas je srce vleklo še malo bolj na sever. Do skrajne severne točke Evrope nas je ločilo samo še 230 km. Bolj ko smo se dvigovali proti Nordkappu, bolj smo doživljali spreminjanje pokrajine. V živo smo imeli učno uro geografije o rastju (predvsem o tajgi in tundri): najprej listnati gozd, nato iglasti, kmalu so sledili le še grmički in na koncu, tik pred končno točko, samo še skale z lišaji.

Na Nordkappu so nas pričakali mraz, veter in taka megla, da nismo nič videli. Kljub vetru, ki nas je skoraj odpihnil, smo naredili skupinsko sliko pri globusu sveta, nato pa hitro pobegnili na toplo v notranjost turističnega kompleksa. V njem smo si pogledali dokumentarni film o Nordkappu, se podučili o severnem siju in odkrili kapele sv. Janeza, kjer smo se v molitvi zahvalili, da smo prišli do konca sveta in prosili za srečno vrnitev domov.

Ob razočaranju nad gosto meglo nas je uslužbenka »potolažila«, da je vreme na Nordkappu v 90 % megleno in sonce zelo redko posije, tako da smo naleteli na kar tipično vreme.

Ker je vsega lepega enkrat konec, smo se poslovili in se po zadnjih selfijih obrnili nazaj proti jugu, proti Finski, kjer so nas čakale nove, nič manj razburljive dogodivščine.

PRAZGODOVINSKE POSLIKAVE V ALTI

Smrt nima zadnje besede, če se hranimo s kruhom večnega življenja

Bruno Ferrero, Anna Peiretti
SMRT RAZLOŽENA OTROKOM
9,00 €

Salezijanec **Bruno Ferrero**, znan po svojih kratkih zgodbah za otroke in odrasle, je z Anno Peiretti napisal dve knjižici za otroke. V njih razloži dva pojma, s katerima se vsakodnevno srečujemo, a ju težko ubesedimo.

Anna Peiretti, Bruno Ferrero
EVHARISTIJA RAZLOŽENA OTROKOM
10,00 €

Papež Frančišek, Luigi Maria Epicoco
SVETI JANEZ PAVEL VELIKI
19,00 €

Vedno bolj znan mladi italijanski duhovnik **Luigi Maria Epicoco** na preprost in konkreten način podaja osnove krščanske duhovnosti in pričuje o veri v sedanjem svetu.

Luigi Maria Epicoco
SOL, NE MED
20,00 €

salve²⁵